

В. „Република“
излиза всѣка Сѣбота

Абонамента на „Република“ е въ прѣдплата.

За България:

за 3 мѣсеца 1 левъ
„ 6 „ 2 „
„ 1 година 4 „

За Странство:

за 6 мѣсеца 3 лева
„ 1 година 6 „

Абонирането става на право въ администрацията и при всички телегр.-пош. станции или при мѣстнитѣ настоятели и се смѣта винаги отъ началото на мѣсеца.

Неплатени писма не се приематъ.

Ръкописи не се връщатъ.

Единъ брой 10 ст.

РЕПУБЛИКА

ОРГАНЪ НА БЪЛГАРСКИТЪ РЕПУБЛИКАНЦИ

LA RÉPUBLIQUE

Organe des républicains bulgares

Обявления се приематъ

За единъ редъ гармондъ на IV стр. 15 ст. за пръвъ път и по 10 ст. на всѣки послѣдующи.

За обявления на I стр. — съ особно споразумѣние:

Сждеб. пристави плащатъ по 2 ст. на дума.

Всичко, що се отнася до редакцията и администрацията се испраща на адресъ: Редакция в. „Република“ — Сливенъ.

Поръчки, непридружени съ стойността имъ, оставатъ безъ внимание.

Единъ брой 10 ст.

* Всичко за народа и всичко чрезъ народа *

По независящи отъ редакцията причини вѣстника ни врѣменно бѣ спрѣлъ, обаче тия пречки сѣ вече отстранени и „Република“ наново застава на поста си за да бичува безпощадно гробокопателитѣ и продажниците на България.

Пропустнатитѣ броеве скоро ще набавимъ. Г. г. абонатитѣ ни нищо не губятъ; тѣ ще получатъ пакъ толкова броя, за колкото сѣ се абонирали. На непрѣдплатившитѣ ни абонати спираме испращането на вѣстника. Никому безъ прѣдплата нѣма да испращаме.

Слѣдъ 25-ий брой цѣната на вѣстника ще увеличимъ на 5 лева за година, 2.50 за 6 мѣсеца и 1.50 за 3 мѣсеца. Тия, които ни прѣдплатятъ до тогава за цѣла година, ще го получаватъ по сегашната му цѣна.

Редакцията.

 Долоподписаний, съобщавамъ на г. г. клиентитѣ и кредиторитѣ си, че досегашната ми фирма: **Минчо Петровъ** — бакаленъ м. „Кокушарска“ за на прѣдъ, измѣнямъ тѣй: **Минчо П. Червендимовъ**.

гр. Сливенъ, Юни 1899 г.

Минчо П. Червендимовъ

(Бакалинъ, мах. „Кокошарска“).

Моята крайна цѣль

Вѣстникъ «Сила» прокламира
Старата ми пѣсенъ;
И даже ме той намира
По инстинкти — бѣсенъ;

Той ме хули, укорява...

За нѣща нищожни,
А на слѣпъ се прѣдставлява
Прѣдъ дѣла безбожни;

Какво значи безконтролно
Хазната да граба,

Като мижи доброволно
Стадо... народъ — баба?!

Какво значи да погазя

Права и закони,

Кога всякой прѣдъ менъ слазя
Да прави поклони?!

Какво значи, азъ да плувамъ

Въ раскошъ... между феи,

Като мога да купувамъ
съвести, идеи...?!

Моята крайна цѣль

За народа е услуга...

Буйнитѣ да смажа...

Всичко кое разсждава,

Менъ е неприятно;

А което мостъ ми става

Чувствамъ обратно.

Свѣтлината, ми е мрачна...

Азъ не я обичамъ;

Ношъта за мене е злачна...

Всѣкадъ надничамъ.

До катъ има депутати —

Слѣпи партизани...

Никой нѣма да разклати,

Мойтѣ куртизани!

А народа — той не чува,

Търпи не се стряска,

Навикналъ е да робува

Тихо — да не кряска.

Дива страна, диви хора,

Това имъ се пада;

Завистъ, користъ и раздора

Вѣчно ги разяда.

Варна

Слѣдъ 25 Августъ 1899.

Свѣтливий.

Сливенъ, 8 Августъ 1899 г.

Позорниятъ актъ е свършенъ, завѣтна мисия на Саксъ-Кобург-Готския принцъ Фердинандъ е изпълнена, продажницитѣ могатъ да спятъ вече спокойно върху евтенитѣ си лаври. Авторитѣ на глухата „ханъмка“, на „Ферадаа“, на „кадиларя и камилата“, тѣзи мними довчераши „борци“, а въ сжщностъ най-жалки карагьозчии, дигнаха си вече несъкрушимъ паметникъ отъ позоръ и прѣстѣпление върху забатачената економически България, паметникъ за своето нищожество, за своята низостъ, за своето лакейство, за своето продажничество, паметникъ, който ще напомня на бждащитѣ поколѣния една отъ най-гнуснитѣ страници на нашия политически животъ, какъ за паница леща и за гърне дворцово благоволение една партия („много шумъ за нищо“) може да захвърли въ калъта и чловѣшко достоинство, и минало, и обѣщания, и идеали, да забрави отечество и честь, и да подпише собственото си банкротство. Князь Фердинандъ трѣбва да ликува въ душата си, че е сполучилъ да изтиска като лимонъ не само нѣколко български държавни мжже още, но цѣла една партия, която до вчера най-много му

Францъ Йосифа. Трѣбва да ликува тайно той, че върху охлузения грѣбъ на каналитѣ е сполучилъ да изиграе още единъ фокусъ, най-голтмий фокусъ на своята мисия; че се намѣрихъ български гладници за властъ, които да му чепатъ по зурлата и да му поднасятъ на тепция най-скжпитѣ интереси на земята, която ги хранити съ попуканитѣ ржцѣ на своитѣ работни синове, тѣхъ и него.

Да, той трѣбва да ликува, макаръ и България да плаче, защото той е единъ чужденецъ, който нѣма нищо общо съ земята, която тѣй богато и тѣй глупаво му плаща, защото той не го боли за този народъ, който тѣй великодушно го носи на гърба си, не разбира или не иска да разбира отъ страданията му. И министритѣ сжщо трѣбва да ликуватъ, защото тѣ показаха че сж хора, за които отечество и народъ не сжществуватъ, щомъ дойдатъ на властъ и бждатъ приети въ двореца. И болшинството сжщо трѣбва да ликува, защото една сбирщина отъ гладници за гешефти, отъ сопаджий и катили, отъ подкупени развратници и вчерашни сподвижници на тиранина Стамболовъ, отъ безсѣвѣстни адвокати или безсловесни бейки не може да мисли за народни тегла прѣдъ съблазнителния блѣсъкъ на едно дълго властуване и на нѣколко медали за гражданска заслуга.

Нека ликуватъ! Народътъ нѣма да сложи своето оржие, нѣма да прѣустанови наченатата борба. Прѣстѣпленията ще го ожесточатъ, страданията ще го калятъ. Не е той, който ще бжде погрѣбенъ. Тѣй лесно народъ не се погрѣбва. Но явно е, че съ позорнитѣ и гибелни контракти, тѣй слѣпо гласувани отъ либералитѣ и тѣй настойчиво налагани отъ княза, и князь, и либерали си изчетаха „послѣдно прости“ съ народа. Тѣ вече сж мъртви за народния организъмъ като сжществена негова частъ и ще продължаватъ само да живѣятъ като една чужда вещь забита въ мѣсата му, която прѣче за правилното функциониране на неговитѣ органи и която трѣбва да изхвърли той по нѣкой начинъ. Въ денътъ, когато неподкупната и доблѣстна българска младежъ извикне съ възхищение „**Да живѣе републиката!**“, въ тоя день народниятъ организъмъ ще изхвърли всички чужди и непотрѣбни части, които сж се забили въ мѣсата му и ще си отдѣхне свободно за новъ животъ.

Сжбуди се Българино!

Слушаш ли ти поне ехото на онава, което става въ сжседната ти страна Сърбия, слушаш ли какъ оковитѣ свързватъ ржцѣтъ на най-добритѣ сръбски граждани, слушаш ли какъ съ единъ указъ езика на цѣлия народъ е свързанъ, като се въведе цензурата? — Да, ний искаме да вѣрваме, че ти знаешъ поне нѣщичко отъ това, което мръсния шантанджия Миланъ върши надъ сръбския народъ; ний вѣрваме, че ти знаешъ, че този тиранинъ, слѣдъ като ограби страната, слѣдъ като обяви онази братоубийствена война, се зае напоследъкъ да затвори и устата на своитѣ жертви и ако ти знаешъ това, то не можешъ да не сравнишъ състоянието на твоето нещастно отечество съ онава на Сърбия. Ти не можешъ да си не кажешъ, дали и у насъ не може да стане сжщото нѣщо, дали и ние не отиваме по сжщия пжтъ, дали най-насетнѣ и ние нѣма още единъ пжтъ да бждемъ свършено поробени и то не отъ чужди тирани, а отъ собствено наши.....

Дохождането на власт на старата тиранска партия, която уби явно и тайно най-достойнитѣ свои братя, мизерното абдикиране отъ страна на виднитѣ лоберали отъ рода на Краева и Б. Райнова, гнусното лицемѣрие на авторитѣ на „Князь Александра“ и „защо България плаща три милиона лева“ (Гл. „Борецъ“) т. е. лакейството на Генадиева, Тодоръ Георгиевъ и С-іе, трѣбва да те убѣди, че твоитѣ управници сж способни да извършватъ всичко..... Пжкъ не знаешъ ли, О Българино, че не само ти, ами и твоитѣ синове сте продадени економически, което ще влѣче слѣдъ себе си политическата зависимостъ?

Слушай Българино, състоянието ти е едно отъ най-лошитѣ, нѣщо ужасно е извършено отъ княжескитѣ министри, една пропасть е испречена прѣдъ тебе и въ нея трѣбва или ти да паднешъ, или твоитѣ тирани, твоитѣ кървопийци.

Недѣй вѣрва въ никого отъ досегашнитѣ управници: тѣ се борятъ за своята кесия, а не и за тебе, нещастнико. По-

размисли и вижъ кждѣ те водятъ отъ освобождението насамъ, какво сж направили за подобрението на твоя халъ, какво сж извършили, за да иматъ прѣдъ видъ личния си интересъ. Недѣй забравя, че даже правата, които Конституцията ти гарантира, сж биле фактически суспендирани: изборитѣ, ти знаешъ, че сж дни въ които числото на траурнитѣ кжщи, на вдовицитѣ, на сирацитѣ се увеличаватъ. Ти знаешъ, че вмѣсто да слушатъ твоята воля, тѣ ти даватъ Садина, Бѣла-Слатина, Чирпанъ, Т. Пазарджикъ, Брѣзникъ и пр.; ти знаешъ, най-насетнѣ, че вмѣсто твоя гласъ тѣ взиматъ твоята крѣвъ.

Ще ли останешъ все тѣй глухъ, за да не чуешъ, ще ли бждешъ все тѣй слѣпъ, за да не видишъ кждѣ те тикатъ дворцовитѣ служители, ще трѣбва ли да видишъ оковитѣ, за да се стрѣснешъ?

— О, ний не вѣрваме.

Ний не вѣрваме, че идеитѣ на богомилитѣ, че думитѣ на Левски, че ученията на Ботева, че идеала на твоитѣ братя революционери прѣди освобождението, ти ще забравишъ!

Ти не можешъ забрави крѣвта, която се излѣ отъ гърдитѣ на твоитѣ братя! Батакъ, Козлодуй, Шипка сж всѣкога въ памѣтта ти. И за да бждешъ все тѣй бѣденъ, за да не можешъ пжкъ да искажешъ свободно волята си, за да бждешъ управляванъ отъ български тирани — за да бждешъ пжкъ робъ ли, ти испрати Левски на бѣсилката, а Ботевъ на турския куршумъ? — Не. Ти си съзналъ, че си *человѣкъ*, че тебе ти бѣше нужна свободата и за това даде ужасния Батакъ, въ който и дѣтцата бидоха исклани като псета.... О, какъ се покрѣтва душата на човѣка, като си прѣдстави, какъ мжнички невинни дѣчица сж биле забити на колъ!

Е, добръ, ти, който каза „Свобода или Смъртъ“, недѣй остава дѣлото недовършено, а вджхнови се, приготи се, и съ по-голѣмъ куражъ се нареди подъ знамето на пълното освобождение и бжди готовъ въ случай на нужда да отговоришъ съ француски втори Юлий 1789 година.

„Невинно Осжденъ“.

България продадена.

Злодѣянството е свършено — Българскиятъ народъ е вече продаденъ на своитѣ врагове.

Дворцовата шайка може да тържествува, — тя побѣди.

Последното сражение между волята на българскитѣ граждани и тая на двореца стана. Слѣдъ като правителството налегна българския народъ и съ щикъ измъкна седемдесетъ кървави кукли, то се обърна и изгони най-буднитѣ депутати отъ оградата на народното събрание, като не се посвѣни да вкара и въ тая свѣщенна ограда разбойническитѣ си шайки. Но боя между него и народа взема по-широки размѣри, правителството се страхуваше да не изгуби позициитѣ си и прибѣгна къмъ най-отвратителнитѣ сръдства. Когато българския народъ, събранъ на митинги, високо дигна гласъ си за да заповѣда на своитѣ избраници, че той не иска да му се продаватъ интереситѣ на Австрия, правителството, за да затуши тоя гласъ, събра цѣлата си улична сопаджийска армия и подъ непосредственната команда на министри и управители се помжчи да потжпче освѣтитѣ отъ конституцията му права.

На 17 Юний правителственното болшинство, безъ да слуша гласъ на народа, ни тоя на четиридесетъ и осемъ народни прѣдставители съ едно дигане на ржка замижъ прѣдъ свѣщенния образъ на измжчената България и я продаде въ чужди ржцѣ.

Едвамъ свѣстена, послѣ петъ вѣковно турско иго, тая страна и сега пакъ се вързватъ на ржцѣтъ ѣ нови и много по-страшни окови — оковитѣ на економическото робство.

И кой сторва това? се питае ний — съ какво право една шепа користолюбни партизани сж си позволили да продаватъ държавата, която се е издигнала надъ коститѣ на Ботева, Левски, Хаджи Димитра, Дюстабанова, Бенковски и толкова още борци на свободата? — Какъ се усмилватъ тия народни храненици да запушатъ уши прѣдъ гласа на народа? — Какво

ПОДЛИСТНИКЪ

Политически бесѣди

Бесѣдва Страхилчу
Бесѣда VIII.

„Правата на собствеността сж неприкосновени“.

Пжкъ на врѣме ли дойде, драгий ми събесѣднице! Азъ току що се готвѣхъ да тръгна да те търся. И знаешъ ли защо? Искамъ да сподѣля съ тебе мислитѣ си, възбудени отъ единъ разговоръ, който случайно чухъ между единъ чорбаджия и единъ простъ занаятчия. До колкото можахъ да разбера отъ чутия разговоръ, излизаше, че се говори за градскитѣ избори. Чорбаджията съ подмазвания, обѣщания и залявания се мжчеше да ангажира избирателната бюлетина на занаятчията; но, когато видѣ, че този последния е ситъ на голи думи, пустна въ ходъ заплашванията. Обаче и това не помогна. Както се виждаше, занаятчията бѣше твърдо рѣшенъ да гласува за социалъ-демократическата листа. Колкото по твърдо стоеше на вѣрата си занаятчията, толкова по-нахалявъ ставаше чорбаджията и, за да не остане побѣденъ отъ този „ничтоженъ“, спорѣдъ него човѣкъ, той прибѣгна до гнусни клѣвети, които почна да сипе по адресъ на социалиститѣ. „Избирайте, избирайте социалиститѣ, каза чорбаджията, за да ви раздѣлятъ имането и да направятъ женитѣ ви общи, та да живѣятъ съ тѣхъ тѣй, както сега живѣятъ кучетата съ кучкитѣ!“ „Азъ те смѣтахъ за многоуменъ чо-

вѣкъ, г-нъ Мазневъ, възрази простодушния занаятчия, но сега, когато те чувамъ да говоришъ такива „ни врѣли ни кипѣли“, разбирамъ, че и ти „ходишъ босъ изъ лука“. Прѣди години, до като слушахме, като отъ тебе умни глави за социалиститѣ, наистина, ний мислихме, че тѣ сж нѣкои чудовища, по страшни, отъ дяволитѣ, които иматъ рога и опашки; но сега, когато съ очитѣ си ги видѣхме и съ ушитѣ си чухме за какво се борятъ, разбрахме, че вие, чорбаджитѣ, нарочно сте ни плашили да не се доближаваме до тѣхъ за да не ни отворятъ очитѣ, та да видимъ и разберемъ, кои хора дѣлятъ имането ни, ядатъ мжката ни и дѣлятъ, мамятъ женитѣ ни. Въ България има толкова социалисти, но до сега азъ не съмъ чулъ нѣкой социалистъ да е заграбилъ нѣкому имота, както правятъ чорбаджитѣ, та да е станалъ чорбаджия или пжкъ да е подложилъ жена си. Наистина, челъ съмъ много пжти по вѣстницитѣ, че еди-кой грабналъ намъ чия жена и забѣгналъ, че еди-кой мълчишката отстѣпили единъ другиму женитѣ си и сж живѣли единъ безпжтенъ животъ, че намъ кой излѣгалъ еди чий дѣщеря, но всичкитѣ тѣзи хора не сж социалисти, тѣ сж чорбаджитѣ — най-голѣмитѣ имъ неприятели и тѣ викатъ най-много противъ тѣхъ. Да ти кажа ли азъ тебе, г-нъ Мазневъ, ний сиромаситѣ, нѣма да слушаеме вече чорбаджитѣ, и туй то! Не говорѣте баримъ глупости, та да не ви се смѣятъ хората, каза занаятчията и си отиде на дюкяна. Слѣдъ този разговоръ азъ мислѣхъ много, драгий ми, и дойдохъ да те намѣря, за да сподѣля съ тебе мислитѣ си. Какъ е, ти съгласенъ ли си? Добръ тогава.

Слѣдъ чутия този разговоръ азъ не пи-

тахъ, драгий ми: истина ли е, че социалиститѣ, искатъ да правятъ женитѣ общи? Тѣй зертъ, ако бѣше истина, ний щѣхме да видимъ у тѣхъ едно стрѣмление поне къмъ тази цѣль, трѣбваше до сега, ако не у насъ, поне въ Европа, *убеденитѣ* социалисти да иматъ „общи“ жени. Напротивъ, въ Западна Европа ний виждаме, че голѣмата сиромашия и голѣмото развитие на капитализма истрѣгва майката отъ кжщата, отъ сѣмейството и я хвърля въ най-отдалечената фабрика, за да искара насжщия си, бащата запраща въ друга, а дѣцата въ третя и по този начинъ разрушава старата патриархална фамилия, осжжда ги на единично живѣние, тика ги къмъ развратъ. Нима за това сж виновни социалиститѣ? — Не! Тогазъ, кой е кривия? Тѣй зертъ, голѣмитѣ чорбаджии, които сж заграбили въ ржцѣтъ си всичко, които смучатъ кървавия потъ на сиромаситѣ, трупатъ голѣми богатства и съ силата на златото развратничатъ както щжтъ и съ която щжтъ. Не ни трѣбва да ходимъ много далече, когато можемъ да вземемъ колкото щемъ примѣри отъ майка България. У насъ сиромашията, отъ година на година, Господъ я напорява. На хората въ главата имъ умъ не остава, когато съ сѣтня мжка едва-едва могатъ да си искаратъ хлѣба; мжка се мѣтка отъ една работа на друга само за едина хлѣбъ, жената и дѣцата — сжщо. Въ онѣзи градове като: Сливенъ, Габрово и др., дѣто фабриката замѣстя ржчната работа на мжка и жената, ние сѣ повече и повече виждаме женитѣ и дѣцата да пълнятъ фабрицитѣ. И въ тѣзи именно градове вие чуete сума донжуански истории, въ които да се расправя, какъ нѣкой надзирателъ на фабриката, *измалъ* нѣкой работ-

трѣбва да сторимъ съ тия самозванни управници, когато вече всичкитѣ легални срѣдства за борба сж изчерпани?...

Колкото и скръбни мисли да ни навѣватъ отговоритѣ на тия въпроси, ний имаме една надѣжда—надѣжда въ тогава, който съ своя потъ храни всичката правителствена шайка. Ние вѣрваме въ тоя народъ, който въ своята история има такива блѣскави страници, като тая на седемдесетъ и шеста година; който въ продължение петъ вѣка кланъ, насилванъ, безчестенъ не е прѣставалъ да проявява своето съществуване, като всѣка пролѣтъ е издигалъ изъ балканитѣ знамето на свободата.

И сега единственната ни вѣра е въ българскитѣ граждани. Тѣ нѣма да закжнѣятъ, увѣренъ съмъ, да заменятъ потъпаната избирателната бюлетина съ щикъ, на който да натѣкнатъ прѣдателитѣ. Нечутата и изнасилена народна воля по митингитѣ скоро ще прогърми като бомба подъ тюрмата на тиранията и мракобѣсието, въ която сж затворили бѣдашето ни и ще смѣте единъ пѣтъ за всѣкога тая тюрма, за да стане народа самъ господарь на себе си.

Bern.

den 20/2 Jul. 99.

В. Ю. Тодоровъ

Вжтрѣшенъ прѣгледъ

Откакто нашиятъ вѣстникъ, по независящи отъ насъ причини, бѣ временно спрѣлъ да излиза, станаха много работи, които намираме за умѣстно да отбѣлѣжимъ тука: двѣ писма се отправиха печатни къмъ княза, едното отъ г. Д. Ризовъ, другото отъ г. Бѣчваровъ, и двѣтѣ многоглаголиви, но цѣнни, като признаци на извѣстно настроение въ страната къмъ княза. Варненскитъ демократически листъ „Потикъ“ печата редъ статии, въ които настойчиво указва върху безполезността на княжеската длѣжностъ и необходимостта да се закрие. И това е единъ отъ цѣннитѣ признаци, че републиканската партия напредва, че настроението противъ княза въ страната расте и отъ пасивно се обръща вече въ активно. Въ туй врѣме, когато всичко му дава признаци на вулканъ подъ краката му, той намира за добръ да дразни народнитѣ рани и на економическото плачевно положение

на сртаната да отговаря съ пиршества и разходки на народенъ грѣбъ. Напредъ, Фердинанде! Цинизмътъ на търтеитѣ и търпението на народитѣ понѣкога изглеждатъ безгранично! — Но цинизмътъ не е само въ неотговорнитѣ търтеи: надъ народния грѣбъ се ритатъ безсрамно за плѣчка и слѣпитѣ опропастителни на България. Тѣ сега се разцѣпватъ, защото мършата не стига за толкова много апетити. Туй разцѣпване е назидателно отъ много страни. То щѣше да бѣде комично, ако нѣмаше на лице прѣстѣпната дѣятелностъ на слѣтатата партия съ договоритѣ. Която отъ двѣтѣ партии и да падне отъ властта, било тая на стамболиститѣ, била тая на радославиститѣ, тя е вече изтисканъ лимонъ, позорна шепя сила за опозиционна борба между народа. Слѣдъ лакейското гласуване на договоритѣ, хиляди разцѣпвания за пара.

Скарлатината върлува въ Сливенъ и въ околията му. Около двайсетъ къщи въ града сж затворени и пазени отъ плащани отъ кметството хора. Лошото е, че ако се увеличатъ случайитѣ, кметството ще зарѣже вече всѣко пазене на заразенитѣ къщи, понеже не ще може да се нагърби съ толкова разноски. Чудно ни е, защо не се употребятъ въ тоя случай войници, които да се смѣнятъ често, ами се е прибѣгнало до наемни хора, които ще погълнатъ дѣ да е си левове отъ скромния бюджетъ на града. Да не би войницитѣ да сж само за товарене като добитѣци съ принадлежности за гуляя на господата?...

На 1 августъ тука имаше избирателна борба само между отцѣпени стамболисти и правителствени. Опозицията не взе участие. Спечели съ малко гласове правителствената листа. Изборитѣ се извършиха мирно.

Изборитѣ за шестимата окръжни съвѣтници се извършиха почти незабѣлѣзано. Едно нѣщо обаче се забѣлѣза. До сега Сливенъ не е билъ Радославски градъ, въ тѣзи избори стана напълно. Едно врѣме Сливенъ съ гражданитѣ си се броеше за Стамболовски градъ, слѣдъ това го наръкоха българска Москва и така нататѣкъ Сливенъ ще си мѣни политическото си качество прилагателно до тогава, до когато се оставя да се располагатъ съ избирателното право на гражданитѣ му министерскитѣ чиновници. Макаръ сливенскитѣ папанчевисти да си подадоха ржката на стамболиститѣ, радославиститѣ спечелиха. Не Радославовъ ли управлява?

Но 28-й май т. г., войницитѣ отъ 2-ра дружина на 24-й Черноморски полкъ, заедно съ своитѣ офицери, отишли на топлитѣ бани (Айтоски лѣдзи) да се къпятъ. Къпали се, прали се, и слѣдъ това марсовитѣ чада, г. г. офицери, почнали да гулятъ. Пили, яли, яли пили, докато най-сетнѣ се забравили кѣдѣ се намиратъ, та го ударили на хора и пѣсни, безъ да обърнатъ внимание, че тамъ сж дошли хора болни, които искатъ спокойствие. Но не стигнало то-

ва: марсовото чедо пор. К... искалъ да прѣдаде по-голѣмо значение на моабетя си—изважда револвера и захваща да гърми. Съдържателтъ на банитѣ, Георги Марковъ, като не искалъ да се трѣвожатъ гоститѣ му, помолилъ майора Кирякова, като командиръ на дружината, да забрани на това военствено (sic) чедо да не стрѣля. Киряковъ осѣдилъ постѣпката на това офицерче и ужъ се отправилъ да му забѣлѣжи, но не сторилъ нищо; а въ това врѣме пор. К... продължавалъ да гърми. Съдържателтъ втори пѣтъ моли майора да му забрани, но и този пѣтъ нищо; най-сетнѣ самъ отива и му казва да спрѣ да гърми, защото тукъ не му е мѣстото. Но военний мундиръ се докачилъ, разсвирѣло се онова офицерче, скача на крака и „избива мордата на мужика“! Оттукъ плѣсница, оттамъ плѣсница, рѣквѣ кръвъ изъ носа на „мужика“ и пада въ несвѣсть. Марсовото чедо доволно отъ продадения героизмъ, продължава веселието си, а набития отнесли на лѣчение. Съставило се актъ, изпраща се акта до командиръ на полка чрѣзъ околийското управление, но този герой—капитанъ Сламка—отказва да приеме акта и да наложи приличното наказание на повилѣлото офицерче! Битий, битъ и това си е то! Ехъ пусти мундиръ, кога ли ще захвани да се къса на парцали! Забравилъ царвулитѣ на баща си, защищава мундира!! Това се дума „храни куче да те лае!“.

Ямболскиятъ Окол. Началникъ, Джангозовъ, слѣдъ като произвелъ изборитѣ въ с. Акъ-Бунаръ (Ямболско) тѣкмо споредъ програмата на либералната партия, трѣгналъ по селата устно да заповѣда на кметовитѣ да не условватъ за идущата година около 9-10 учители отъ Ямболско, защото... не си давали мозѣка подъ кирия на Ямболскитѣ „либерали“ за прѣдстоящитѣ допълнителни избори.

Като имаме прѣдъ видъ писмото на пропадналия кандидатъ, Ив. Г. Поповъ, испратено отъ София до хановския Ангелия—краставитѣ магарета прѣзъ деѣге баиря се подушаватъ, съ което иска да му испрати списѣкъ на селскитѣ учители, които трѣбва да се уволнятъ и на ония селско-общински съвѣти, които трѣбва да се растурятъ за да си осигори допълнителния изборъ, защото софийскитѣ „либерали“, му обещали да касиратъ—както и направиха—избора на Д. Благоевъ и Я. Сакжзовъ, насъ никакъ не ни очудва това нова тюрлюя окръжно—Джангозовъ № 000—, което сега се скита по Ямболскитѣ села. Но нека да не се забравя, че ако окръжното „Джангозовъ № 000“ не може сега да се напечата въ вѣстницитѣ, то лесно може да се впише въ едно недалечно бѣдаще въ инвентара на Черната джамия. Ако Анхило не можа да вразуми повилнялата Джангаза, то Ямбола ще я испрати достатѣчно поумняла. Разбира ли ни автора на конфидициалнитѣ окръжни, съ които заповѣда на селскитѣ кметове да му испратъ подъ стража опозиционнитѣ агитатори?

ничка, какъ господаря или неговия синъ изнасилилъ тази или онази работничка. А тѣзи, които лѣжатъ и изнасилватъ не сж социалисти.—Социализма вирѣе само между бѣднитѣ, безимотни съзнателни хора,—защо тогава казватъ, че социалиститѣ развратничели, разрушавали основитѣ на сѣмейството, когато това е работа на господаритѣ, на охолнитѣ хора? Въ онѣзи градове, дѣто има войска, вие ще чуѣте сума гнѣсни истории, въ които да се расправя, какъ нѣкой носители на златнитѣ еполети излѣстилъ нѣкое бѣдно момиче и го направилъ нещастно. Да ти посочвамъ ли, драгий ми, на имена отъ Плевенъ, София, Пловдивъ, Сливенъ и другадъ? Тогазъ, кажи ми кой искатъ да живѣятъ съ чуждитѣ жени, както живѣятъ „кучетата съ кучкитѣ“, социалиститѣ ли, или онѣзи, които отъ охолностъ не знаятъ какво да правятъ? А въ малкитѣ градове и села, дѣто нѣма ни фабрики, ни войска, не си ли слушалъ по нѣкой и друга развратна история? Нима героитѣ въ тѣхъ сж социалиститѣ? Тѣй зѣръ, по-заможничкитѣ хора, чорбаджиитѣ, чиновницитѣ, съ една дума: охолнитѣ хора, на които е широко около шията. Ами за духовенството, което дига най-голѣма гюрюлтия противъ социалиститѣ, какво да кажемъ? Я отиди въ Сливенъ, Ст. Загора, Търново и чуй какви отвратителни истории се расправятъ за божиитѣ пастири, владичитѣ. Посѣти кой щѣтъ манастиръ и ще чуѣшъ най-отвратителни истории за калугери и калугерки. Отиди и въ най-затѣтеното село и чуй какво расправятъ селянитѣ за дѣда ти попа. Както виждашъ, драгий ми, развратъ има и въ най-затѣтеното кѣтче, сѣмейството отъ денъ

на денъ се распада, но кой е виновенъ на това, социалиститѣ ли? Тѣй, тѣй, драгий ми, виновна е цѣлата наредба. Ако наредбата не бѣше за едни майка, а за други мащѣха, нѣмаше да има ни сиромиишия, ни развратъ; защото тогава всички, които работятъ, нѣма да мратъ гладни, както сега, а ще иматъ всичко доволно, за да живѣятъ единъ честитъ животъ и тогазъ нѣма да има нужда жинитѣ да търкуватъ съ тѣлата си за парче хлѣбъ или за единъ фалшивъ накитъ. Може би, драгий ми, нѣкой да попита: Защо тогазъ чорбаджиитѣ клѣветятъ социалиститѣ? Защо ли? Хж, ето тука е расковничето, драгий ми! Ти знаешъ, че нашия Българинъ казва: „Азъ живѣя за една честъ, когато не мога да запазя честта на жена си, на дѣцата си, по-добръ да не живѣя, да умра“. Когато на нашия Българинъ прѣдстои да запази честта на сѣмейството си, той май не си поплюва: куршумъ тегли на човѣка. Чорбаджиитѣ, като знаятъ тази рицарска черта на Българина, за да го държатъ далече отъ социалиститѣ, казватъ му: „приятелю, пази се отъ тѣзи хора, като отъ огънь, защото тѣхната цѣлъ е и да грабнатъ жена ти, да я направятъ достояние на цѣлото общество и по този начинъ всѣки да може да живѣе съ нея тѣй, както иска“. Нима чорбаджиитѣ милѣятъ до толкова за честта на чуждитѣ жени? О, не! тѣ гледатъ интереситѣ на собственитѣ си кисии, а на чорбаджиитѣ кисии тѣ бѣдатъ пълни тогазъ, до когато има ахмаци да я пълнятъ, пѣкъ ахмаци има и най-много тамъ дѣто не е стѣпилъ социалистически кракъ, дѣто не се е чуло социалистическото слово. Разбра ли сега драгий

ми събесѣднице, защо чорбаджиитѣ клѣветятъ социалиститѣ? Много добръ. Сега нека разгледаме второто обвинение—дѣлежа, на имането,—което се хвърля противъ социалиститѣ.

По този въпросъ, какъ мислишъ, драгий ми, ще дѣлятъ ли социалиститѣ хорското имане? Тѣй, а? Глупостъ ще бѣде, казванъ да вѣрваме, че ако единъ денъ социалиститѣ завзематъ властта, ще събератъ всичкитѣ пари на хората и ще ги раздѣлятъ между всичкитѣ по равно, че единъ денъ социалиститѣ ще раздѣлятъ по равно чуждитѣ ниви и другото имъ имане. Наистина и на мене се вижда този дѣлежъ, койго се ражда въ чорбаджискитѣ мозѣци, и смѣшенъ и глупавъ. Май съ хора! като знаятъ болното мѣсто на нашия трудолюбивъ народецъ, който за педя земя брата си убива, лѣжатъ ли лѣжатъ, хемъ на сермия, безъ гюмрюкъ лѣжатъ! И между нашитѣ хора сѣ има ахмаци, които още имъ вѣрватъ. Но да ли социалиститѣ искатъ да живѣятъ отъ чуждия трудъ, ти много добръ си разбралъ, драгий ми, отъ досегашнитѣ ми бесѣди, за това нѣма нужда да ти разправямъ още веднѣжъ тѣзи нѣща; но въ твой интересъ ще бѣде, ако ти расправя нѣщо и за земята, та да видишъ, кой иска да заграбва чуждитѣ ниви и имоти. Въ нашата конституция има единъ членъ (67), който казва: *Правата на собствеността сж неприкосновени*. А това на разбранъ езикъ ще рече: всичко що имашъ твое, не може да бѣде заграбено отъ другито. Но да ли това е тѣй, ей сега ще видимъ. Прѣдъ мене стои едно малко, отъ двѣ членчета законче, което се казва: *„Законъ за продажбата на недвижими имущества, извършени съ домашни*

Айтоският окол. началник, Тихчевъ, който е станал за смѣх и на циганитѣ въ Айтосъ съ своето непохвално поведение, прѣди нѣколкото врѣме е трѣгналъ по обиколка въ околнята ужъ по силата на чл. 73 отъ закона за селскитѣ общини да събира сумитѣ опрѣдѣлени за обозни коне и абонамента на „Училищенъ прѣгледъ“. Но вмѣсто да испраща събранитѣ суми въ канцелярията на окол. управление, каралъ общинскитѣ писари да ги занасятъ на жена му. Нѣкои отъ селскитѣ кметове, като се усъмнили че паричитѣ имъ може да останатъ въ бездѣлния джебъ на г. началника, защото не имъ давалъ расписка, не изпълнили заповѣдта му, още повече че въ туй врѣме се носилъ упорно слухъ за уволнението на началника. Отъ туй кметско непослушание началника се озлобилъ и почналъ да грѣшва въ канцелярията си кметовѣтъ и да ги малтретира. Тасъ-Тепенския кметъ, Йовчо Неновъ, днесъ е испиталъ силата на началническото отмъщение: когато кмета е влѣзалъ въ канцелярията на н-ка, н-ка го накаралъ да стои „смирна“, като солдатинъ, слѣдъ това почналъ да го псува на майка и жена и да го налага съ юмрукъ. Тупания кметъ направилъ телеграма да се оплаква на прокурора и, когато носелъ телеграмата на т. п. станция, н-ка испратилъ слѣдъ него стражаръ да вземе телеграмата. Стражарътъ не можалъ да изпълни началничковото задѣлжение, защото му попрѣчили двама граждани.

Има ли нужда отъ коментарии?

Цѣлъ купъ писма... сж се набрали въ редакцията ни, съ които ни питатъ, гдѣ могатъ да си набавятъ приказката за Камиларя, камилата и коронованото магаре, т. е. магарето, което водѣло камилитѣ. Отговаряме: както за приказката, тъй и за магарето, отнесете се въ редакцията на „Народни Права“. А ако искате да се запознаете по-широко съ всички магарешки и камиларски работи, както и съ подробноститѣ за нѣкакви си Ферадаа и глухи ханѣмки, отправете се частно до бившитѣ подредатори на сжщата редакция, сегашни най-вѣрни подданици на възлюбения ни господаръ и най-вѣрли ратници на болшинството, г. Т. Георгиевъ и г. Д-ръ Геннадиевъ.

Ехъ, че приказки ли знаятъ! Шекеръ....

Умнитѣ, опитни и стари редактори на шантажния в. „Голгота“ не могатъ да дойдатъ въ себеси отъ ядъ, че ний, глупавитѣ, неопитни и млади републиканчета, безъ да издаваме специаленъ органъ, сполучихме да си поомажемъ перото съ еврейско злато, пѣкъ тѣ, станъ шесть мѣсеца отъ какъ сж основали особенъ органъ за тая цѣлъ, още бератъ зазабица и не могатъ съ нищо да се поомажатъ. Да го рѣчешъ до късметя — не ще да е; до акъла — пакъ не ще да е, акълъ у тѣхъ съ кола. Хичъ олмасж ще да е отъ тактиката. На, тѣ шесть мѣсеца антиси-

митизмъ продаватъ, пѣкъ нито единъ мойсеевъ потомѣкъ не оплашиха, че да дойде да имъ поднесе туй-онуй; пѣкъ ний една статия отъ чифутофилство (какво остроумно изражение, дяволъ да го вземе! сжщо като да ги наречемъ ний чифутофоби) написаме и редакцията ни плувна въ злато. Пуста цака! когато я напиша човѣкъ, свѣтътъ съ краката на горѣ се обръща. Както и да е, но жалъ за бѣднитѣ голготяни, изпокошиха се горкитѣ. И понеже не приематъ свѣта ни да се възползуватъ отъ близостта на морето, дѣто, увѣряваме ги, нѣма да намѣрятъ нито единъ „чуфутинъ“, то осмѣляваме се да имъ прѣпорѣчаме слѣдното цѣлесъобразно срдѣство за да излѣзатъ на глава съ недосѣтливитѣ мжчители на Христа: да спратъ глупавия си вѣстникъ, който, разбра се, нѣма да имъ докара очакваното, пѣкъ да се заловятъ съ анонимни писѣмпа. Колкото за републиканството, нека не оскверняватъ съ шантажната си уста това свѣто име. Па и аслж не е и лъжица за тѣхната муцуна.

Съобщаватъ ни отъ Вургазъ, че г. Ив. Нончевъ — писаръ при търговеца г. Арнаудовъ, подалъ заявление въ прокурорския паркетъ, съ което молилъ да се възбуди углавно прѣслѣждане противъ поручикъ Тасковъ и жена си г-жа Райна Анастасова, които, въ негово отсъствие, когато билъ на лѣчение въ Цариградъ, живѣли отъ нѣколко врѣме въ незаконно съжителство. Отъ 17-ий юни тѣ се прибрали вече и въ една квартира.

Артѣкъ, сега за социалиститѣ не ще остане какво да дѣлятъ, когато галенитѣ наши сабленосци ги испрѣвариха! Кой на кого ще цалува рѣка? Нейсе, да живѣе „мундира!“

Образцовъ учителъ. На изпита въ с. Мисилинъ — Брѣзовско, на който билъ асистентъ г. Дойко Колевъ — учителъ отъ с. Рѣжево Конаре, когато едно дѣте говорило за плевелитѣ, той го запиталъ прѣдъ селенитѣ: „кои сж плевелитѣ?“ Дѣтето немогло да удовлетвори глупавото му питане, та той съ всичката си педагогическа мѣдростъ издърдорилъ, че плевелитѣ сж: католицитѣ, протестантитѣ и социалиститѣ.

Види се, че Методий Кусевичъ е ималъ достойни чираци.

Г-нъ учителю, вашето мѣсто е не въ училището, а на „Ахмакъ-байръ“ на аязмото, чудодѣйствиущата сила на което, навѣрно, ще изкорени всичкитѣ „плевели“, както сигурно, е заблудило и вашия умъ.

Научаваме се, че младиятъ български беллетристъ г-нъ П. Ю. Тодоровъ е наченалъ единъ романъ подъ надсловъ: „Слабия човѣкъ“, въ който се рисуватъ съврѣмненитѣ ни политически нрави.

условия, или частни актове. Това законче е утвърдено на 15 декемврий 1891, подъ № 472, а е обнародвано въ държавенъ вѣстникъ бр. 38 отъ 18 февруари 1892 год. Въ него е казано: чл. 1 „Договоритѣ за покупка-продажбата на недвижимы имоти извършени по частенъ редъ или съ пълномощия, ако нѣма придобити крѣпостни права на трети лица, раждатъ правото на собственостъ. Сждилищата на тѣзи продажбени договори издаватъ рѣшения за прѣминуванетоъ право на собственостъ“. Чл. 2. Отмѣня всичкитѣ закони и наредби, които творѣворѣчатъ на горния законъ. Прочети внимателно още вѣднѣжъ първия членъ, драгий ми, и кажи какви батакчи-лжци може да озакони той. Тѣй зеръ: Ако единъ човѣкъ има една къща и нѣколко парчета ниви или лозя, ще може „отъ този-отъ онзи“ да вземе, ако не вземъ, съ лихва нѣколко хиляди лева. Хората, които сж давали пари, ще си искатъ единъ день даденото. И, ако доброволно не могатъ си расчисти смѣткитѣ, ще го дадатъ въ сждъ, като вѣрватъ, че отъ нива било, отъ лозе било сѣ ще могатъ си прибра паритѣ. Обаче тѣхния длъжникъ, като знае закончето съ двѣтъ членчета скритичката пордава имотица на нѣкой ближнѣтъ — тази сдѣлка е крѣстена економическа продажба — и стигни босия, че му вземѣ цървулитѣ. Наистина, често пжти тѣзи доброжелатели, които взематъ на книга само отгорѣ си длъжникова имотъ да го спасятъ отъ взаимовѣдѣнитѣ, по силата на продавателното ставатъ стопани безъ да сж дали ни пулъ, ни пара надлъжникова имотъ и чакъ тогазъ длъжницитѣ си скубятъ космитѣ на главата, защото хемъ имането си изгубватъ, хемъ борча си остава борчъ!

Е, кажи сега, драгий ми, тѣзи хора, които по този начинъ батѣрдисватъ чуждитѣ пари и заграбватъ чуждия имотъ подъ прѣдлогъ на доброжелателство, социалисти ли сж? Има си хасъ, тогазъ ще излѣзе, че най-голѣмитѣ социалисти сж биле стамболовитѣ депутати! Ами друго злоупотрѣбление съ правата на собствеността по силата на туй законче не може ли стана, драгий ми? Я си помисли добрѣ! Тѣй, а? Дѣто ще рѣче, по силата на туй законче човѣкъ може за една нощъ да изгуби „неприкосновеннитѣ права на собствеността си! Споредъ 1-я чл. на двучленното законче напиши продавателния актъ за който и чийто щешъ имотъ, накарай нѣкого, който се пордава за чаша ракия, да подпише собственника, че ужъ продава имота си, ако щешъ накарай и двата „честни“ свидѣтели да се подпишатъ за права бога, че въ тѣхно присѣствие се е сключила продажбата и сждилището ще ти издаде рѣшение на прѣминуванетоъ правото на собствеността на еди чий имотъ върху тебе, а стопанина на имота нека сѣнува 67-я чл. отъ конституцията, нека си мисли, до дѣто сжд. приставъ не го е натирилъ, че правата на собствеността сж неприкосновени“. Нѣкой се чудятъ, защо нѣкой отъ стамболовитѣ партизани, които сж били голи „като арнауцки пушки“, въ едно кжсо врѣме сж станали такива голѣми чорбаджии, пѣкъ то си имало причина. И тѣзи хора социалисти ли сж? Казвай де! Но чакай, ний цѣхмѣ да забравимъ вълшебната сила и на пълномощията, по силата на които се продаватъ имоти. Имаше мнозина богати турци, които сж се изселили въ Турция и имотитѣ имъ сж останали въ България. Мжно ли е да си докопашъ отъ Турция

Митинги и Резолюции.

При прочитането на множеството резолюции, напечатани въ разнитѣ вѣстници, по случай сгромолясането на Стоилова режимъ, по случай на Грековъ-Радославова заемъ и разсипническия контрактъ съ Ист. Компании, едно нѣщо ми обръна вниманието.

Всички почти резолюции, приети отъ българскитѣ граждани въ разнитѣ градове и села почвахъ съ тѣзи рѣдове:

До Н. Ц. В. Фердинандъ I, князь на България.... Ний Българскитѣ граждани на брой.... Молимъ Н. Ц. В.... Молимъ.... молимъ.... и много пжти молимъ.

Какъ, българскитѣ граждани, които съставляватъ *Българския народъ* молятъ?! Искатъ милостъ? Отъ кого? Нима има нѣщо по-високо, по-силно, по-мощно отъ Българския народъ? Може да има много хора, наивни, разбира се, които да виждатъ това сжщество, което да стои по-горѣ отъ волята на българския народъ, и къмъ което трѣбва да се обръщатъ за помощъ или да искатъ милостъ, но колкото за менъ и много други освѣнъ Бога, който ни е напусналъ и не ни праща манна, надъ народа, надъ Българския народъ, нѣма друга властъ. Той е, едничкия Той, безъ съдружници, покровителъ на България. Въ него вѣрвамъ азъ и той ще я спаси — народа.

Конституцията е дала двѣ най-свещени права на българския гражданинъ: първото е избирателното право, второто е правото на събранията, на митингитѣ. Съ първото той взима участие (макаръ и посрѣдствено) въ урѣждането на държавнитѣ си работи, дѣйства самъ и изказва своята воля индивидуално; съ второто си право той се събира заедно съ много други граждани, на митингъ, както се казва, и слѣдъ като си посвѣтватъ да дойдатъ до едно общо заключение, формулиратъ го и му даватъ името *резолюция*. Съ това право българския гражданинъ, българския народъ, по добрѣ да се каже, контролира дѣйствиата на изпълнителната властъ, на

нѣкое пълномощно, въ което да се казва, че еди кой ага или бей, (пѣкъ беа хаберъ билъ нѣма) угълномощилъ еди кого да му продаде имотитѣ, находящи се въ еди кой градъ въ България, когато въ Турция за единъ калпавъ бешликъ могатъ да ти издадатъ тапия за цѣла България. Въ такъвъ грѣхъ напоследѣкъ в. „Миръ“ обвини министра Гешева даже. А това може да стане най-лесно, стига да познавашъ турскитѣ слабости къмъ подкупа, закончето за което говорихме по-рано и неговия по-голѣмъ бабю. **Законъ за пзвршенитѣ съ частни актове продажби на недвижимы имуществва отъ изселенитѣ се изъ България български и чужди подданици,** който се роди съ три члена на 18/XII 1888 год. Кажи за Бога сега, драгий ми събесѣднике, кои дѣлятъ, кои грабятъ чуждитѣ имоти, социалиститѣ ли или тѣхнитѣ клѣветници? Социалиститѣ щѣли да разрушатъ основнитѣ на държавата!.... Ами вий ги разрушите много по-рано, бе байновци, та какво ще оставите за тѣхъ да разрушаватъ? На ли въ конституцията пишете едно, а въ двучленни и тричленни закончета-друго, ще разрушите галиба всичко отъ основата, та единъ день, когато социалиститѣ заематъ властта, ще трѣбва базъ бая да се испотятъ, до като исправятъ кривитѣ ви дърва!

Да продължаваме ли още, драгий? Тогазъ, нека сѣи зло подъ камѣкъ за сега, а ний да си гледаме другата работа.

До виждане!

която той е повърлил грижата за обществените работи.

Тукъ народа се явява като господарь който отива да наглежда и да иска смѣтка отъ своя касиеръ или управителъ на заведението си. Но кои сж изпълнителната власт въ България? министритѣ и княла, (Да забѣлѣжимъ тутакси, че княза не дава смѣтка никому той не е както другитѣ управители, това е негова привилегия. Имали сме много щедри прѣдставители, както виждате). За по-ясно и по-кратко ще кажемъ че:

Министритѣ управляватъ страната
Княза царува въ страната,
А народа е господаря на страната.

Какъ тогава да си обяснимъ началнитѣ рѣдове на резолюциитѣ? Какъ така народа — господарь, проси милостъ отъ друго лице? Но, не! — Граждане, обрѣщайте се на помощъ къмъ васъ самитѣ, съединявайте се и съединени заедно всички, Вий ще бждите и сте силата въ България. Българскиятъ народъ никогашъ не трѣбва да пада ниско и да се моли. *Той трѣбва да запоедва, да иска, да желае.*

Българскиятъ народъ е господаря въ България.

Toulouse.

Ю. Данчевъ.

Учителско движение

Петиятъ конгресъ на българскиятъ учителски съюзъ.

(Отъ нашия дописникъ)

Въпрѣки горѣщото желание на цѣлъ върволякъ достойни прѣдставители на рекцията да отнематъ свободата и правата на сдруженитѣ учители да работятъ като граждани въ обществото и педагози въ училището; въпрѣки многото прѣпятствия, правени имъ отъ разнитѣ власти и началства, да не могатъ свободно да работятъ за закрепването и усиляването на своя съюизъ; въпрѣки беззаконнитѣ прѣслѣдвания и стѣснения отъ силнитѣ „мира сего“ да убиятъ въ тѣхъ идеята за обща дѣятелностъ; въпрѣки досегашното третиране на съюза имъ, като учреждение безъ право на граждански животъ; въпрѣки, най-послѣ, на всичкитѣ тия глупави репресалии за осмъртвяване идеята за сдружаване, — ето днесъ ний сме щастливи да видимъ и пети пѣтъ, че тази идея още живѣе, че въ сдруженото учителство не сж угаснали още силитѣ за борба, че то днесъ, чрѣзъ свойтѣ прѣдставители, се събира пети пѣтъ на конгресъ, за да продължи по-нататѣкъ отдавна наченатото дѣло. Да, пети пѣтъ се събира то на конгресъ, който по прѣдварителнитѣ рѣшения на околийскитѣ учителски дружества, трѣбваше да стане въ столица София. Нека опишемъ сега какъ стана откриването на този конгресъ и послѣ съобщимъ по-главнитѣ му рѣшения.

Откриване на конгреса.

Конгресътъ трѣбваше да се открие на 20-й Юли въ салона на „Сл. бесѣда“, въ 10 часа сутринта. Управителниятъ комитетъ на съюза за тази цѣлъ бѣ напечаталъ и разпрѣсналъ изъ столицата афиши, съ които кани интересующитѣ се да присѣтствуватъ на откриването. Делегатитѣ и много още учители, интересующи се отъ конгреса, отъ два-три деня по-рано, постоянно пристигатъ. На 19-й Юли подиръ обѣдъ пристигналитѣ делегати се събиратъ на прѣдварително засѣдание да се запознаятъ единъ други и да обмислятъ какъ да стане откриването.

Настѣпва денътъ 20-й Юли. Частътъ е 9 сутринъ. „Славянска бесѣда“ бързо се пълни съ публика. Столовѣтъ вече сж заети, прѣпълнени сж отъ хора и проходите мѣжду тѣхъ, галерията е сжщо натъпкана съ народъ. Помѣщението вече е тѣсно да побере множеството, а то непрѣкъснато расте. Многото учители, дошли изъ най-затѣнтенитѣ краища на княжеството, прѣснати между публиката, съ нетѣрпѣние очакватъ откриването. Между пѣстрата публика се забѣлѣзватъ и нѣколко кореспонденти на вѣстници и редактори на периодически списания. Публиката непрѣстанно мѣлви, нетѣрпеливо поглежда часовницитѣ и очаква. . . . Въ помѣщението е непоносима горѣщина. . . . Най-сетнѣ частъ приближава 10. Единъ бързъ сигналъ отъ звѣнецъ приканва къмъ тишина множеството. Въ това врѣме прѣднитѣ столове се заематъ отъ 20—30 човѣка, повечето отъ които сж млади. Тѣ всички сж делегати на петия учителски конгресъ. — Въ салона вече царува гробна тишина и напѣгнато внимание. Посрѣдъ тази тишина единъ човѣкъ отъ срѣдня възраст застава прѣдъ публиката. Той е г-нъ Влайковъ, най-стариятъ членъ отъ управителния комитетъ на учителския съюзъ, излиза да поздрави делегатитѣ съ „добър дошле“ и да открие конгреса. Той държи рѣчь, въ която съ чувство описва миналото на учителския съюзъ и съ горестъ въ душата си напомня за беззаконията, които сдруженото учителство прѣтърпѣ, за митарствата прѣзъ които съюзътъ има нещастieto да прѣмине, за вѣтрѣшнитѣ раздори, които едва ли не го осмъртиха, за всичко подло и реакционно, което се бѣ устрѣмilo да прѣчи на съюза за прѣуслѣването му. . . . Въ края на рѣчта си той обяви откриването V конгресъ на Българския учителски съюзъ и бурни аплодисменти съпроводиха рѣчта му. На завършване той приканва делегатитѣ да пристѣпятъ къмъ конституиране бюрото. Избира се врѣмено бюро, прѣдсѣдател на което е най-стария мѣжду делегатитѣ. Вр. бюро, слѣдъ като свѣршва работата си, отстѣпва мѣстото си на постояното бюро. Прѣдсѣдателъ сега е г-нъ Георги Пенчевъ. Той става и като прѣдварително благодари отъ страна на цѣлото бюро за довѣрието, което конгреса му оказва, държи дълга рѣчь, въ която описва досегашната дѣятелностъ на учителския съюзъ и работата, която за въ бѣдаще му прѣдетой. Рѣчта му трая повече отъ часъ и се завърши съ бурни ржкоплѣскания. — Слѣдъ това конгреса пристѣпи къмъ изборъ на разни комисии и съ това завърши първото си засѣдание. Множеството, доволно отъ рѣчитѣ на ораторитѣ, плавно изпразди бесѣдата, за да дойде съ по-прѣсни сили на слѣдующето засѣдание.

(Слѣдва)

Сливенъ въ военно положение!

Ще помислятъ читателитѣ, че се шегуваме, но работата не е никакъ шеговита, а твърдѣ сериозна. За да не губимъ повече врѣме въ разни прѣдисловия, ний прѣпечатваме тука единъ оригиналенъ и . . . твърдѣ глупавъ приказъ, който тия дни се разнесе изъ града съ барабанъ, като му запазваме и правописането:

Сливенско Околийско Управление

Приказъ № 53.

Единъ твърдѣ лошъ и неприличенъ обичай се е завѣлъ отъ нѣкой господа въ градътъ, че поощно врѣме излизатъ въ мѣстността „Хамамъ-Баиръ“ и по други върхове, та освѣтъ гдѣто оставатъ по таква мѣста до срѣдъ нощъ да ядѣтъ, и отвлечатъ вниманието на полицията за

да се грижи за пазението имъ, но съ свойтѣ неприлични—безправствени пѣсни, викания и буйствования смущаватъ и общото нощно спокойствие на гражданитѣ.

Вслѣдствие това, възъ основание чл. 47 отъ закона за Окр. Управители и Окол. Началници и чл. 6 отъ закона за полицията обявявамъ:

Забранява се установлението нощно врѣме на групи отъ хора въ хамамъ баиръ и по другитѣ край градътъ гористи върхове, а пеянието съ високъ гласъ, виканието и провикванието, както изъ улицитѣ и площадитѣ абсолютно се запрещава.

Спрямо нарушителитѣ ще се съставляватъ актове и ще се предаватъ въ сѣдъ за наказание по чл. 475 отъ наказателния законъ.

Грижата за точното привеждане въ изпълнение на този ми приказъ възлагамъ на подвѣдомственитѣ ми полиц. органи: полицейския приставъ, старшитѣ коненъ и пѣши и младшитѣ коненъ и пѣши полицейски стражари.

Прѣписъ да се прѣдстави господину Сливенскому Окржжному Управителю за свѣдѣние. гр. Сливенъ, 6 Юлий 1899 г.

И. Д. Слив. Окол. Началникъ (п.) П. А. Лоловъ.
Върно за Секретаръ при Слив. Окол. Управление:
П. Д. Ганчевъ.

Както виждатъ читателитѣ, сливенци си взели още отъ освобождението насамъ единъ много лошавъ адетъ, да излизатъ, когато е хубаво времето, на близкия невисокъ и гористъ връхъ „Хамамъ Баиръ“, па и на други върхове (о! ужасно прѣстѣпление!), че не само да ядатъ до срѣдъ нощъ (о! още по-ужасно прѣстѣпление!), но и да отвлечатъ вниманието на полицията, която въ туй врѣме е занята да кисне спокойно въ публичнитѣ домове (прѣдставете си! Да ѣ развалятъ спокойствието! охъ, горката полиция!), че и да пѣятъ отгорѣ на туй и да развалятъ тишината на заспалитѣ драки и задрѣмалитѣ зайци (ехъ, туй прѣстѣпление вече заслужава обѣсване, а не само единъ приказъ!) Отъ освобождението насамъ този адетъ не бѣше забѣлѣзанъ отъ немарливата полиция, че е опасенъ за общата безопасностъ, но ето най-послѣ че се намира единъ достоенъ околийски началникъ да вземе бащински грижи къмъ гражданитѣ и да имъ запрети, подъ страхъ на наказание, единъ двайсетъ годишенъ обичай.

Четѣхме веднѣжъ приказа, четѣхме го дваждъ, четѣхме го триждъ, и право да ви кажемъ, зачервихме се зарадъ българската полиция. Ний я знаехме груба, недосѣтлива, жестока, но не подозирахме, че е толкозъ колосално глупава. Прѣдставете си една хубава лунна лѣтна нощъ: вмѣсто да се затворишъ въ смрадливия градъ, рѣшавашъ да идешъ съ приятели на нѣкой близенъ високъ връхъ, било съ ядене, било безъ ядене, да се надипашъ на чистия въздухъ, да се полюбувашъ на нощното небе, да се навикашъ на свобода и да пѣешъ до насита, като знаешъ, че никому не прѣчишъ, защото си вънъ отъ града, и че освѣтъ дракитѣ, зайцитѣ и нѣкой ревностни пиени стражари никого другитѣ не будишъ. Не само това, а въ такава чудесна нощъ устроявашъ съ приятели нѣкой поетична разходка съ хоръ и инструменти. Ний мислѣхме досега, че всичко туй съставлява утѣшително явление, че е добръ за младежъ и за граждани да се привикнатъ на такива поетични разходки даже фамилиарно да излизатъ. Но на, че г. Лоловъ, нашия околийски началникъ, билъ на друго мнѣние! Той намира, че това било „твърдѣ лошъ и неприличенъ обичай!“ Моля Ви се!

„Но, ще каже той, отваря се работа на полицията...“ Чудни дѣяния тебе Господи! Споредъ тази логика, за да не се отваря работа на полицията, трѣбва да се стѣсняватъ правата на гражданитѣ! Тогава вземете запрѣтите всѣко излизане и ходене изъ града нощемъ и полицията да си легне да спи. Зарадъ дембеллика на полицията трѣбва гражданитѣ да се затварятъ нощемъ като хапузи! Отъ друга страна, кой е умрѣлъ за полиция по върховетѣ? По-хубаво ти хичъ и да не се явява, защото дѣто полиция се яви, тамъ миръ нѣма. Нашата полиция сама прѣдизвиква скандалитѣ и размирията съ своята неподѣланостъ.

Пѣяли се безправствени и неприлични пѣсни. Ако има таквъзъ нѣщо, то нека полицията съставя актъ за тия работи, а не да запрѣтвя всѣкакво установяване по върховетѣ. Ако ли пъкъ тия неприлични пѣсни се пѣятъ далечъ отъ града безъ никой да ги чува, то не знаеме каква работа има тамъ полицията. Въ сжщностъ, тука думитѣ „неприлични и безправствени пѣсни“ сж турени само за украшение на полицейския стилъ. Едва ли такава нѣщо се е случвало. Напротивъ пѣснитѣ, които се пѣятъ

отъ компании, сж едни отъ най-добритѣ и порядъчнитѣ обикновено.

Но глупостта на приказа не се изчерпва до тука. „Забранява се установлението ношно врѣме на групи отъ хора“.... Значи, ако приятели се съгласятъ да се установятъ на нѣкой връхъ по на десетина крачки единъ отъ другъ раздалечъ полицията не ще може нищо да имъ направи! И дѣйствително, тѣзи вечери се канятъ нѣкой компании да се остановятъ на „Хамамъ Баиръ“ по тоя оригиналенъ начинъ: говечътъ ще го носи само единъ (не е група!), а другитѣ ще се изреждатъ единъ по единъ край гевеча и пакъ ще се установяватъ раздалечъ.

„.... въ Хамамъ Баиръ и по другитѣ край градътъ гористи върхове....“ Значи по нискитѣ мѣста около градътъ не се забранява на групи да се събиратъ, ядатъ и пиятъ. Защо тая враждебностъ къмъ високитѣ мѣста? Или полицията я мързи да се качва? Но и въ нискитѣ мѣста пакъ се отваря работа на полицията и, ако спокойствието на гражданитѣ дѣйствително се разваля, то и въ нискитѣ мѣста не по малко ще се извършва.

„.... А пѣнието съ високъ гласъ, виканиято и привикваниято, както изъ улицитѣ и площадитѣ абсолютно се запрещава“. Ами свиренето на инструменти, музикитѣ, чалгаджитѣ, които събуждатъ мало и голѣмо, кога водятъ нѣкоя свадба или пиянска компания изъ улицитѣ, не се ли запрѣтватъ и защо? Тѣ не развалятъ ли ношната тишина? Тѣзи вечери нѣколко души се канятъ, както казахме, да се установятъ по данъчно на „Хамамъ баиръ“ (не на група! Сакънъ!) и да дигатъ цѣла нощъ гюрюлтията съ зорли, тѣпани, пистони, кларнета и пр. а сетнѣ да влѣзатъ въ града на група (вжтрѣ въ града и по нискитѣ мѣста не се запрѣтватъ) и да минатъ всички улици съ тая грѣмлива музика. Ама пѣсни и викания за пара нѣма да се чуятъ.

Но най-послѣ, за Бога, на какво основание единъ околийски началникъ може да запрети на гражданитѣ да се установяватъ на групи! Това е не само неконституционно, то е чисто и просто глупаво. Полицията има право да състави актъ, ако събранитѣ нѣкѣдѣ хора правятъ нѣщо прѣстѣпно, но да имъ запрѣтватъ да се събиратъ, това е толкова възмутително, че се чудимъ на ума на г. Лолова, какъ се е осмѣлил да излиза съ такъвъ приказъ прѣдъ хората. Че ний въ Патагония ли се намираме или въ конституционна България? Съ тия запрѣщения работата достига до положението на българитѣ въ турско врѣме: „Само аманъ, аманъ баадатлъ може, ама въ хизбата и то тихичко!“ На какво основание г. Лоловъ забранява тѣй авторитетно на гражданитѣ да се събиратъ и установяватъ на групи по мѣста, дѣто никой на никого не прѣчи, както и да си праявтъ невинни удоволствия, които другадѣ даже се насърчаватъ?

Вмѣсто да ходи да издава такива архи-глупави прикази, той ще направи много по-добрѣ да стѣгне своитѣ лениви и често лъжливо доносни полицейски, па да не ходятъ да създаватъ скандали и да провокиратъ гражданитѣ съ необмисленитѣ си постѣпки. Другадѣ полицията се старае да избѣгва всички щекотливи въпроси, а нашата пакостна полиция, напротивъ, сѣкаш нарочно си отваря работа съ прѣдизвикване и неумѣлостъ.

Ний имаме по-друго понятие за г. Лолова и не се надѣвахме да го видимъ авторъ на такава гламавщина. Ний го съвѣтваме часъ по-скоро да отпѣни тоя си приказъ, като обръщаме вниманието върху сѣщото и на г. Окр. управителъ, защото ще има нежелателни разпръвки всѣка вечеръ съ разни компании. Гражданитѣ иматъ право да сене покорятъ на тоя противоконституционенъ приказъ и на силата да отговарятъ съ сила. И тѣзъ хубава, да се оставятъ на единъ полицейски, съ единъ приказъ да имъ отнима освѣтениятъ отъ конституцията права! Ако отива тѣй работата, единъ день ще ни запрѣтятъ и да не излизаме никой отъ кѣцитѣ си подъ прѣдлогъ на обществена безопасностъ и полицейско спокойствие! Каква дивотия!

Пишатъ ни отъ:

Нова-Загора. Харенъ челякъ е тоя нашия сѣдебенъ приставъ г. Георги Бабева; дето се е рѣкло и на мравката пжтъ чака. Ама и то съ смѣтка, разбира се...

Още прѣвъ Января мѣсець е образувано изпълнително дѣло № 171/99 год. по искътъ на Колю Петровъ отъ село Кадж-кѣй противъ Георги Хрисавовъ отъ гр. Нова-Загора за 275 ле-

ва. Испратилъ е съобщение на кредитора чакъ подиръ единъ мѣсець, че длъжника му доброволно не е исплатилъ дългътъ си. Веднага Колю Петровъ е подалъ заявление за налагане запоръ на движимитѣ имоти на длъжника Г. Хри авовъ, но и до сега пристава е държалъ това заявление мендеръ-алтънда, за което на 10-й Априлъ н. г. кредитора се оплакалъ противъ дѣйствиия на пристава на прѣдсѣдателя на Ст.-Загорския Окр. Сждъ.

Но, о чудо! Господинъ пристава повиква прѣди два дни повѣренникътъ на кредитора и го е поканилъ да дадѣлъ нѣколко дни срокъ на нѣкой си Калайджиолу, който щѣлъ да му заплати дългътъ на Георги Хрисавова, понеже Георги Хрисавовъ пжкъ като повѣренникъ (нерденъ нерее) на нѣкой си Ходжевъ отъ Ст.-Загора ималъ да взема нѣкаква сума отъ Калайджиолу!...

Такава изпълнителна процедура до колкото ни е извѣстно може да сѣществва само въ Патагония. На всѣкой случай ний я прѣпорѣчваме на всички „исправни“ длъжници.

Причината за въвеждането на тая нова мода сопаджийска процедура била, спорѣдъ както ни разправятъ, че когато длъжника Георги Хрисавовъ полтарата, отъ турско врѣме Радославистъ, е давалъ заявлението на пристава да събере неговитѣ (на Ходжава демекъ) пари отъ Калайджиолу и тогава да заплати на Петрова дългътъ му, благоволилъ да прибави „ти ще постѣпишъ съгласно заявлението ми заре знаешъ я“....

Ний не се очудваме на тая приставска распасаностъ, защото Г. Бабева много обича да е добръ съ голѣмитѣ хора. Въ епохата на Стоилова, народния прѣдставителъ, Влашки, му бѣ кръстникъ, а сегашното му двумѣсечно дѣте не било още кръстено, защото се очаквало пристигването на новия на народенъ прѣдставителъ г. Иовчу Теневъ отъ София....

Ами г. Пешевъ, какво ще каже?

Франция и дѣлото на драйфусъ

Всичката европейска преса е заета съ дѣлото на Драйфуса. Както знаятъ читателитѣ, капитанъ Драйфусъ, обвиненъ въ прѣдательство, биде въ 1894 г. осѣденъ, деградиранъ и испратенъ на вѣчно заточение на „Дяволия“ островъ да исплаща чужди грѣхове. Народа проклинаше прѣдателя, да се обѣси викаха едни, съ камани трѣбва да се убие, викаха други, нѣ журитѣ бѣха милостиви и пожалиха живота на Аврамова потоменъ. За тѣхъ бѣ достатъчно да замоятъ нишкитѣ на истината и да изпратятъ други тамъ, гдѣто тѣ би трѣбвало пѣлятъ си животъ да прѣкаратъ. Тѣ си потриваха ржцѣтъ и съ спокойна съвѣсть се отдадоха на всѣки-дневнитѣ си работи. Нѣ неуморнитѣ трудове на жена му и постояннитѣ протести на самия Драйфусъ за невинността си намѣриха отзивъ въ сърдцата на благородни хора като: Клемансо, Зола, Пикарь и отъ дѣло частно, стана дѣло общо.

Поведе се борба, „за смъртъ или за свобода“, за царуване на правдата, или на мрака. Скоро армитѣ се сформираха и полето на сражението се опрѣдѣли. Забиха барабанитѣ и боятъ начна. Въ редоветѣ на едната стоятъ професори, учени писатели и всичко, що ратува за справедливостта, въ редоветѣ на другитѣ—мрака, прѣдставляванъ отъ клерикализма и милитаризма.

Борбата е въ разгара си.

— Горѣ правдата, долѣ мошеничеството! искаме ревизия на процеса, — викаха едни.

— Смъртъ на Евреитѣ! На Голгоа мѣчителитѣ на Христа! Да живѣе армията, — викаха другитѣ.

Редоветѣ на първитѣ се огъватъ и за минута остѣпватъ назадъ, но скоро ролитѣ се промѣнятъ.

О, щастие! зарята на справедливостта се показва и распрѣсква мъглата, що се бѣ образувала около нещастний процесъ. Ревизиониститѣ върватъ съ твърди крачки и чуватъ спасителний викъ: „Напрѣдъ другари, неотчайвайте се, „La verité est en marche“. И що да видите? Естерази, автора на прочутото Бордеро, задимява за Лондонъ, а Зола, изгнаника за правдата, се завръща въ Парижъ; Анри, интимниятъ приятелъ и съучастникъ на Естерази, си отрѣзва грѣклана, а Пикарь излиза отъ тъмницата, гдѣто прѣстои година и нѣколко мѣсеца за смѣлостта, която има да каже, че Драйфусъ е невиненъ.

Падане на кабинети, министерски кризи, всѣки день по нѣколко дуела, разводи, фалити,

убогатяване и усиромашаване въ нѣколко часа, бѣха явления имеючи за причина „мистериозний процесъ“. Но най сетнѣ, борбата отихва за мигъ. Драйфусаритѣ ликуватъ. Ревизията на процеса е назначена и Драйфусъ напуща „L'île de Diable“ и отпжтува за Ренъ, гдѣто новъ воененъ сждъ ще се произнесе върху неговата виновностъ или невинностъ.

Казвамъ виновностъ, защото обожателитѣ на царизма и подстрекателитѣ на религиозни войни, които на основание на заинтересовани доноси и анонимни документи, слѣдъ като го осѣдиха несправедливо, вмѣсто да съзнаятъ грѣшката си и отидатъ да се обѣсятъ като Юда, тѣ нѣмаха и неговия куражъ, ами продължаватъ да викатъ: „расни го“!. А колкото се отнася до хора незаинтересовани, и виждащи по далечъ отъ носѣтъ си, за тѣхъ невинността на нещастника е повече отъ очевидна.

Ревизията на 7 започна. На всички обвинения, осѣдения отговаря спокойно и отрича всичко, що му прѣписватъ бившитѣ негови началници. Настѣпва психологическиятъ моментъ, экзамена на Бордерото, върху което се осѣжда Драйфусъ се започна, но журитѣ рѣшаватъ да го изучатъ при затворени врати, тѣй като въ него има документи компромитирующи Германия и за това трѣбва да останатъ въ секретъ. Обаче, откриването комплота на Роялиститѣ и арестуването на Деруледъ (прѣдсѣдателя на „Лигата на патриотитѣ“) спрѣ за нѣколко врѣме дебатитѣ на процеса.

Въпроса е, какъвъ ходъ ще вземе процеса за въ бѣдаше. Qui vitta verra.

Димитровъ.

Какво става по чужбина.

Франция

Великиятъ процесъ по Драйфусовото дѣло, толкова очакванъ, не само отъ самитѣ заинтересовани частни лица, но и отъ цѣла Франция, тѣй като самото дѣло частно се прѣобърна въ общо, политическо, слѣдъ замѣсането въ него на цѣли държавни учреждения, каквото бѣше *Генералния щабъ*, военното сѣдоустройство и др.; това дѣло, въ което се замѣсиха дипломатическитѣ агенти на нѣколко държави, а съ това и съответственитѣ имъ почетни държави, което отъ почти нищожно, се обѣрна въ международно, е почнало вече да се разглежда отъ нѣколко дни.

Реннъ, градътъ въ който се гледа дѣлото, се е прѣобърналъ, отъ пустъ провинциаленъ градъ, въ живъ многолюденъ, въ който сѣ дошли най-забѣлежителнитѣ държавници, особено бивши военни министри; но отъ кореспонденти на вѣстници, дошли отъ четиритѣхъ точки на свѣта, повече да се срѣщатъ, нѣма.

Залата е била напълнена само отъ свидѣтелитѣ и кореспондентитѣ. Драйфусъ, сѣгуренъ и увѣренъ въ невинността си, е отговарялъ категорически, като е отказвалъ всички измислени противъ него, така да кажемъ, доказателства. Когато генерала Мерсие говореше на сѣда „че ако той е ималъ малко съмнение въ виновността на Драйфусъ, то той би помогналъ да се продължи слѣдствието“, Драйфусъ се дигна и извика: „Защо не го сторихте?“ а Мерсие разваляванъ: „защото бѣхъ напълно увѣренъ, че сте виновни“. Драйфусъ му отговори, сочащъ съ юмрукъ, „докажете го!“ Още, между другото, Мерсие запитанъ дали е давалъ документи на сѣда скритомъ отъ обвиняемия, което съставлява прѣстѣпление, Мерсие отговори: „Ний бѣхме въ неизвѣстностъ дали Русия ще ни послѣдва и трѣбваше да направимъ всичко за да избѣгнемъ войната. *Азъ не можахъ да не съобща* на членоветѣ на военния сждъ скрѣпни документи отъ първа важностъ“. И тѣзи документи отъ *първа важностъ* излѣзоха едни лъжливи, а други не отнасящи се до Драйфусъ.

Сждътъ е взелъ рѣшение да разгледа, пакъ при затворена врата, тайнитѣ документи, което ще трае 4 дни, слѣдъ това заседанията ще бѣдатъ пакъ публични.

Интересно е да се забѣлжи, че националистическитѣ вѣстници особено „La Patrie“ поправа отговоритѣ на Драйфусъ, така както тѣмъ имъ се нрави. На грамадното число въпроси Драйфусъ е отговорилъ съ *Не*. „La Patrie“ го поправа самоволно на *Да*. Всичко това, да държи въ заблуждение читателитѣ си. Повече отъ редакторитѣ на тѣзи вѣстници сѣ попове или тѣхна ученици, които непрѣстанно повтарятъ Мойсеевата заповѣдъ „Не лъжи или не лъжисвидѣтелствуй“.

Тъ знаежтъ какво ще ги постигне, ако Драйфусовото дѣло излѣзе на истинския си край и като не можаха да му побъркатъ, по законенъ, пакъ се помъжиха да направятъ заговоръ и съ оръжие въ ръка да свалятъ Републиката, като че малко имъ дойде грамадната манифестация въ Longchamps. За щастие на Републиката заговора е откритъ и заговорниците хванати, всѣкой ще получи заслужената награда.

Австрия

Сжщо, както българското правителство, и Австро-Унгарското е почнало да си служи съ реакционнитѣ мѣрки противъ общественния сждъ — печата. На 28-ий м. м. само сж биле конфискувани 304 вѣстника, брошури или манифести, въ които се протестира противъ новитѣ декрети, издадени въ силата на § 14.

Не се минава нито день, безъ полицията да не е разваляла нѣкое събрание или митингъ, въ които протестирагъ противъ горнитѣ декрети; развалятъ не само събранията, организирани отъ мѣже, но и отъ жени. На първата дума критикующа приложението на § 14, комисаря на правителството всѣкога сж присжтвующъ, произнася растурането на събраниято и ако събравшитѣ се граждани не си разотидатъ на бързо, войската имъ дохожда на помощъ и по най-грубъ начинъ ги разпрѣсква.

Въ Виена и прѣдградията числото на растуренитѣ въ день митинги и събрания възлиза на 5—6, а понѣкога и на 14.

Дали правителството ще може да усѣе или не, пакъ народътъ ще го рѣши. Ако постоянства, той винаги ще бжде побѣдителъ. Ще видимъ.

Белгия

30 Юлий. И тукъ, както въ Франция, голѣмото участие, което зиматъ социалиститѣ въ политическитѣ работи, става причина да се явяватъ малки недоразумения. Defuisseaux и приятелитѣ му, осигорени съ своитѣ депутатски мѣста, не сж за избирателнитѣ прѣобразования, като забравягъ, че съ това ще спечелатъ други мѣста въ други окрѣжи. Така че тѣ се явяватъ противъ Vandervelde и приятелитѣ му. Но благодарение на вмѣшването на Aмееле и Лажеката депутация въпросътъ е изравненъ.

Тази грамадна економическа организация на белгийската социалистическа партия, гдѣто всички се държатъ и зависягъ едни отъ други; гдѣто заедно съ принципитѣ иматъ, толкова важни въпроси отъ общъ интересъ и тѣзи които би се раздѣлили, трѣбваше пакъ на всѣка стѣпка да работятъ заедно. Както и да е, нѣ избирателната реформа бѣше само единъ претекстъ. Истинскитѣ причини сж по-стари. Защото както тукъ, така и въ Франция и Германия, социализмътъ, прѣхвърлилъ вече границитѣ на първата си форма историческа, има вече своитѣ опортюнисти и неприятели. Първитѣ безъ нѣщо да оставятъ отъ своитѣ принципи, желаятъ да работятъ и съ буржуазнитѣ партии споредъ случаетѣ и нуждитѣ. Сега пакъ послѣднитѣ прѣдпочитатъ революцията отъ еволюцията. И тукъ както въ Франция и Германия, еволюциониститѣ които, криво или право, зиматъ болшинството.

Русия

Въ много села изъ Бесарабия, селянитѣ сж се бунтували. Въ Болградъ е имало збиване между селянитѣ и войската, има много убити и ранени. Причината е общия гладъ въ тази провинция, послѣдванъ всѣкогажъ съ размирици.

Испания

На 29 Юлий вечерта въ Мадридъ е билъ организиранъ единъ голѣмъ републикански митингъ подъ прѣдѣтелството на Pi Margall. Една голѣма неразбория се произведе отъ рѣчта на г. Rodriguez Cruu, който обвини Castelar да е побъркалъ много на републиканската пропаганда, като прѣобърналъ републиканската партия въ парламентарна група.

Pi Margall произнесе една голѣма рѣчь, въ която зимаше окрѣжитѣ, като основа на бжджщата република — Федеративна Република — Манифестантитѣ нарѣдени и съ викове: „Да живѣе Федерацията!“ сж слѣдвали главнитѣ улици.

Руссия

Ненадѣино отпѣтуване на Делкассе, министра на вънкашнитѣ работи на Франция, за Петербургъ, различно се коментира въ политическитѣ кръгове. Едни сж на мнение, че Делкассе отива да върне визита на графъ Моравиенъ и не отдаватъ на това пѣтуване никакво политическо значение, а други, че тази срѣща има за цѣль да съпостави ново съзвѣздие на поли-

тическия хоризонтъ състояще се отъ: Франция, Германия и Россия, което да държи равновѣсие на Англо-Американското.

Работническо движение.

стачки

Парижъ. — Слѣдъ едно събрание въ „La Bourse du travail“ една голѣма частъ отъ работницитѣ по свѣтилния газъ сж направили стачка. Причината е за уголѣмяването на надницата, която е 3.50 л. за 4 часа работа. Числото имъ е повече отъ 4,000.

Руанъ. — Работницитѣ по пристанището сж се събрали пакъ на брой повече отъ 1,500 и едногласно рѣшили да продължатъ стачката. Искатъ да имъ се увеличи надницата на 10 л. за 9 часа работа. По рано сж получавали 9 л. за 9 часа работа.

Сентъ-Етиенъ. — Миннитѣ работници сж подновили стачката макаръ и да сж получили едно увеличение на заплатата имъ по 25 ст. на день.

Разни

1 Единъ господинъ поиска да покаже на своя приятелъ дѣйствието на телефона.

Виждъ, каза му той. Азъ току що съобщихъ на жена си, че тази вечеръ ще вечеряме заедно съ Васъ. Турѣте си ухото на апарата и ще видите, че тя еотлично разбрала това, що и телефонирахъ. Приятеля слуша и чува: — Много-добъръ бихме вечеряли и безъ присжтвие-ето на това диване, що си поканилъ. Какъвъ комплиментъ!

II Чърта отъ живота на Фридрихъ II Единъ день когато дукния Бруншвигъ бѣше въ Потдамъ, царя подари на Контъ Шверинъ една златна тютюнева кутия, върху капака, на която бѣше изрисувано едно магаре. Конта щомъ си отиде въ кѣши, повика слугата си, даде му оригинални подаръкъ и го испрати въ Берлинъ, за да изличатъ нарисуваното магаре и на негово мѣсто да поставятъ портрета на царя. На другия день на обядъ, Конта каза да поставятъ кутията върху масата. Фридрихъ, слѣдъ завръщането на дукнията, поиска да я забавлява на смѣтка на Конта по случай на подарока, който му бѣ направилъ. Послѣдната се много заинтерисова, поиска кутията, отвори я и извика:

— Прѣкрасенъ, съвършено подобенъ! Дѣйствително братко, ето единъ отъ най хубавитѣ твои портрети, които съмъ виждалъ до сега.

Царя се намѣри въ неловко положение, тѣлото му се показа малко прѣкалено. Сестра му подаде котията на сжседа си, който остана не по малко оуденъ. Кутията извъртъ така цѣлата маса и всѣки се чудеше върху голѣмата прилика на портрета съ царя. Послѣдния не знаеше що да мисли върху тая сцена. Най-послѣ, когато кутията дойде и до него той я взе, хвърли бързъ погледъ върху мѣстото, гдѣто бѣше нарисувано магарето, позна шегата и почна да се смѣе.

Който трапъ копае за ближния си, самъ пада въ него.

III Откровеностъ. Диалогъ между двама приятели въ театра при прѣдставлението на една опера отъ Вагнеръ.

— Харесвали ти се?

— Никакъ не!

— Е, тогава защо ржкоплещишь?

— За да не заспя.

IV Въ едни малки селски гробища бѣ написанъ върху единъ дѣтски гробъ слѣдующия епитафъ:

Тукъ почива малкий Тото подъ тоя задрѣмалъ на-сипъ. Той щѣше да бжде: добъръ баща, вѣренъ сжругъ, добъръ приятелъ, ако смъртта, не го бѣ немилостиво от-нела на 2 1/2 години. Единъ миновачъ оскверни наивния епитафъ съ прибавката на тия нѣколко реда: жената — дѣтата, които почиваши би ималъ, ако бѣше живъ, обявяватъ че смъртта на любимия имъ баща и мѣжъ ги хвърли въ отчаяние.

Съобщава Димитровъ.

Приготвена е за печатъ поемата

„ХАЙДУТИ“

отъ

Иванъ Димитровъ

Поемата е отъ 3 печатни коли.

Желаючи да я издадатъ да се отнесатъ до автора въ:

Berne, Rabenthal № 73

Suisse.

ИЗЛѢЗЕ ОТЪ ПЕЧАТЪ „Ворбата за свобода на съвѣстѣта“

отъ Професоръ Д-ръ Албертъ Хаукъ и се намира за проданъ въ дружественната печатница „Трудъ“—Сливенъ. Цѣна 25 ст. книжката; на г. книжаритѣ се прави обикновенната отстъпка.

 Прѣпоръчватъ се за екскурзии аптечки въ видъ на табакери, сжщо и патентована смъртъ за мухитѣ. Намира се въ аптека „Балканъ“—Сливенъ.

ОБЯВЛЕНИЕ № 4919

Подписаний Сждобенъ приставъ при Сливенския окрѣженъ сждъ на IV участъкъ на ос-нование изпълнителния ятълия № 2613, издаденъ отъ I Ямболски Мир. Сждия на 30 Май 1898 г. въ полза на Иванъ М. Сюлюмезовъ противъ Стефко Петковъ отъ гр. Ямболъ, за 397 лева и раз-носка, и съгласно чл. 1004—1028 отъ граж-данското сждопроизводство обявявамъ, че отъ послѣдното двукратно публикуване настоящето въ „в. Република“ ще започне и продължи 31 день втората публична проданъ на слѣдующитѣ длѣжникови недвижими имоти:

1) Една арса въ II отдѣлъ на гр. Ямболъ, въ махалата „Симитчи Ганева“ отъ около 250 квадр. метра повторно оцѣнена за 150 лева;

2) Единъ оборъ, плевникъ, до него построена малка стая и съ праздно мѣсто около 800 кв. метра, въ което мѣсто сж построени помѣнатитѣ сгради и има кладенецъ, повторно оцѣнени за 200 лева, сѣ въ II отдѣлъ на гр. Ямболъ въ махала „Х. Мустафова“.

Желающитѣ да взематъ участие въ тая проданъ, могатъ да се явяватъ всѣки присжт-ственъ частъ въ канцелярията ми, за да надда-ватъ и прѣглеждатъ книжката по продажбата.

г. Ямболъ, 20 Май 1899 год.

2—2

Сжд. приставъ: Ч. Георгиевъ

ОБЯВЛЕНИЕ № 7806

Подписаниятъ, извѣствамъ на интересующи-тѣ се лица, че отъ денътъ на послѣдното дву-кратното обнародване настоящето въ „в. Репуб-лика“ ще почне и продължи 31 день публична-та проданъ на едно лозе, въ мѣстността „Дир-нека“, отъ 3 дек. 2 ара, Кавакл. землище, оцѣ-нено 192 лева и една нива въ мѣстността „Ко-рия“, сжщото землище. 6'4 дек.—38 лева, при-надлѣжащи на Никола П. Патрона отъ гр. Ка-ваклий, продаватъ се за удовлетворение искътъ на Държавната хазна, състоящъ се отъ 124 ле-ва и дв., по изпълнителния листъ № 2719/98 г. на Каваклийския Мир. Сждия продажбата ще се извърши въ канцелярията ми въ Каваклий по правилата на чл. чл. 1004—1028 отъ граж-данското сждопроизводство.

гр. Каваклий, 26 Юний 1899 год.

1—2

Сжд. приставъ: С. Михаймовъ

ОБЯВЛЕНИЕ № 7466

Подписаниятъ, извѣствамъ, че отъ денътъ на послѣдното двукратно обнародване настояще-то въ „в. Република“ ще почне и продължи 31 день публичната проданъ на една нива въ „Ка-палика“, Кавакл. землище, отъ 14'4 дек., оцѣ-нена 86 лева и едно лозе въ „Сакаръ-амбеля“ —2'2 дек.—132 лева, принадлежащи на Никола Мавродиевъ Карауди отъ гр. Каваклий, прода-ватъ се за удовлетворение искътъ на хазната, състоящъ се 214'61 лева по изпълнит. листъ № 2730/98 год. на Каваклийския Мир. Сждия.

Наддаването ще почне отъ оцѣнката на-горѣ. Продажбата ще се извърши въ канцеля-рията ми поправилата на чл. чл. 1004—1028 отъ Гражданското сждопроизводство.

гр. Каваклий, 19 Юний 1899 год.

1—2

Сжд. приставъ: С. Михайловъ

ОБЯВЛЕНИЕ № 7798

Подписаниятъ удостоверявамъ, че отъ де-нътъ на послѣдното двукратно обнародване на-стоящото въ „в. Република“ щѣ почне и про-дължи 31 день публичната проданъ на изложе-нитѣ по-долу недвижими имоти, находящи се всички въ Кавакл. землище, а именно: 133 драма воденица, находяща се на „Гердемский-пѣтъ“—оцѣнена за 400 лева; едно лозе отъ 1 дек. и 1 аръ, на „Чючюра“—66 лева, нива отъ 9 дек. 6 ара, на „Кираматъ“—58 лева.—Наддаването ще почне отъ оцѣнката нагорѣ.

Имотитѣ се продаватъ за удовлетворение искътъ на Държавн. хазна отъ 134 лева 92 ст., по испълн. листъ № 2722 98 год. на Кавакл. Мировий Сждия. Продажбата ще се извърши въ канцелярията ми въ Каваклий, по правилата на чл. чл. 1004—1828, отъ гражд. сждопроизводство.

гр. Каваклий, 26 Юний 1899 год.

1—2

Сжд. приставъ: С. Михайловъ

ОБЯВЛЕНИЕ 5548.

Явявамъ, че отъ двукратното публикуване настоящето ще почне и продължи 31 дни отъ продажбата на слѣдующитѣ недвижими имоти, лежащи въ землището на село Инджекъ-Сарлий.

1) Единъ дворъ въ с. Инджекъ-Сарлий отъ една кѣща покрита съ керемиди, съ дворно мѣ-сто 1200 кв. метра, съ единъ хамбаръ отъ дѣс-ки, керемиденъ, съ граници: общинско училище,

кладенецъ, Младенъ Николовъ и пѣтъ, оцѣненъ за 100 лева.

2) Нива въ мѣстността „Корбанлъжа“, състояща се отъ 55 декара, съ граници: Мидиришки пѣтъ, Стоянъ Тодоровъ, Георги Христовъ и Ямболски пѣтъ, оцѣненъ за 50 лева.

3) Нива въ мѣстността „Кавакъ Суржа“, отъ 20 декара, съ граници: Кадвакьовско дере, Ямболски пѣтъ и Димитръ Георгиевъ, оцѣнена за 25 лева.

Имота принадлежи на Димитръ Ив. Терзиевъ отъ с. Ин. Сарлий и ще се продаде за исплащане дълга му 312 лева къмъ Стоянъ Георгиевъ отъ гр. Ямболъ по изпълнителния листъ № 3802. Продажбата ще се извърши въ канцеларията ми по правилата на чл. 1004—1028 отъ Гражданското сѣдопроизводство.

г. Ямболъ, 21 Май 1899 г.

2—1 Сѣдеб. приставъ: Чомаковъ.

ОБЯВЛЕНИЕ № 2071.

Подписанный сѣдеб. приставъ при Сливенский окр. сѣдъ на III участъкъ на основание изпълнителния листъ № 2693, издаденъ отъ II Ямбол. Мир. Сѣдия на 13 Априлъ 1898 г. въ полза на Начо Димитровъ противъ Рада Донева отъ с. Кашлакьой, за 84 лева и разноситѣ и съгласно чл. 1004—1028 отъ гражданското сѣдопроизводство обявявамъ, че отъ послѣдното двукратно публикуване настоящето въ в. „Република“ ще започне и продължи 31 день публичната продажба на слѣдующитѣ длъжникови недвижими имоти:

1) Една къща съ дворно мѣсто отъ 5 декара въ с. Азапкьой, Ямболска околия, съ граници: Христо Хрисовъ, Колю Шарлановъ, Гани Димовъ и пѣтъ.

Желающитѣ да взематъ участие въ тая проданъ, могатъ да се явяватъ всеки присѣственъ часъ въ канцеларията ми за да наддаватъ и прѣглеждатъ книгата по продажбата.

г. Ямболъ, 11/III 1899 г.

1—2 Сѣдеб. приставъ: Чомаковъ.

ОБЯВЛЕНИЕ № 1218.

Явявамъ, че отъ двукратното публикуване настоящето и слѣдъ 1 седмица ще почне и продължи 31 дни отъ продажбата на слѣдующитѣ недвижими имоти:

Една къща, находяща се въ село Бояджикъ, отъ три декара дворно мѣсто съ къща отъ три стаи надъ хизба съ салонъ, съ керемиденъ покривъ, единъ яхъръ и една стая съ сѣфди: Тодоръ Стояновъ, Маринъ Башевъ и отъ двѣтъ страни пѣтъ, оцѣнена за 200 лева.

Имота принадлежи на Ангелъ Тодоровъ отъ с. Бояджикъ и ще се продаде за исплащане дълга му 300 лева къмъ Илия Михайловъ отъ гр. Сливенъ по изпълнителния листъ № 3707. Продажбата ще се извърши въ канцеларията ми по правилата на чл. 1004—1028 отъ Гражданското сѣдопроизводство.

г. Ямболъ, 20/II 1899 г.

2—1 Сѣдеб. приставъ: Чомаковъ.

ОБЯВЛЕНИЕ № 7450

Явявамъ, че отъ двукратното публикуване настоящето на в. „Република“ ще почне и продължи 31 дни продажбата на слѣдующитѣ недвижими имоти, лежащи въ землището на гр. Ямболъ.

Единъ дворъ въ махалата „Попъ Димитрова“ състояща се отъ 3 стаи за живѣние, единъ ахъръ, единъ кладенецъ, единъ нужникъ, отъ които 2-тъ за живѣние стаи сж подъ единъ покривъ, а другитѣ отдѣлно и съ дворно мѣсто около 300 квадратни метра съ граници: Димитръ Иовчевъ, Георги Сѣбевъ, Дана Пегрова и пѣтъ, който дворъ е записанъ по емлячнитѣ книги на Ямболската Градска Община върху по рапошния му стопанинъ Иванъ Н. Пастраковъ оцѣненъ за 600 лева.

Имота принадлежи на Станка Иванова Пѣстракова отъ гр. Ямболъ и ще се продаде за исплащане дълга му 1100 лева къмъ Щилионъ Ив. Пѣстраковъ отъ г. Ямболъ по изпълнителния листъ № 1454. Продажбата ще се извърши въ канцеларията ми по правилата на чл. 1004—1028 отъ Гражданското сѣдопроизводство.

г. Ямболъ, 24/VI 1899 год.

1—2 Сѣдебенъ Приставъ: Чомаковъ.

ОБЯВЛЕНИЕ № 2833

Явявамъ, че отъ двукратното публикуване настоящето ще почне и продължи 31 дни отъ продажбата на слѣдующитѣ недвижими имоти, лежащи въ землището на една четвъртъ часть отъ единъ дюкянъ находящъ въ с. Ханово въ църковната улица оцѣненъ за 100 лева.

№ 11. Продажбата ще се извърши въ канцеларията ли по правилата на чл. 1004—1028 отъ Гражданското сѣдопроизводство.

гр. Ямболъ, 29/III 1899 год.

2—1 Сѣдебенъ приставъ: Чомаковъ.

ОБЯВЛЕНИЕ № 2748

Явявамъ, че отъ двукратното публикуване настоящето ще почне и продължи 31 дни отъ продажбата на слѣдующитѣ недвижими имоти, лежащи въ гр. Ямболъ ($\frac{2}{5}$) части отъ къща съ една стая и едно келерче находяща се въ „Гѣзи Якубъ махленъ“, съ дворно мѣсто около 60 кв. метра изработена отъ простъ материялъ и покрита съ керемиди оцѣнена за 80 л.

Имота принадлежи на Рада Ив. Мюфти Пенева отъ гр. Ямболъ и ще се продадѣ за исплащане дълга му лева къмъ Димитръ Т. Бояджиевъ отъ гр. Ямболъ по изпълнителния листъ № 2855/98 г. Продажбата ще се извърши въ канцеларията ми по правилата на чл. 1004—1028 отъ Гражданското сѣдопроизводство.

гр. Ямболъ, 24/III 1899 год.

2—1 Сѣдебенъ Приставъ: Ч. Георгиевъ.

ОБЯВЛЕНИЕ № 8114

Явявамъ, че отъ двукратното публикуване настоящето въ в. „Република“ ще почне и продължи 31 дни продажбата на слѣдующитѣ недвижими имоти, лежащи въ землището на с. Хамлоренъ.

Нива въ мѣстността „Сливенский пѣтъ“, отъ 14 декара и 4 ара оцѣнена за 100 лева. 2) Нива въ мѣстността „Бозалъжа“ отъ 30 декара и 7 ара оцѣнена за 213 лева. 3) Нива въ мѣстността „Чаиръ дере“ отъ 15 декара и 6 ара оцѣнена за 109 лева.

Имота принадлежи на Еню Петковъ отъ с. Чокоба и ще се продаде за исплащане дълга му 314 лева къмъ Н. В. Бържмовъ отъ гр. Сливенъ по изпълнителния листъ № 764. Продажбата ще се извърши въ канцеларията ми по правилата на чл. 1004—1028 отъ Гражданското сѣдопроизводство.

гр. Ямболъ, 5 Юлий 1899 год.

2—1 Сѣдебенъ приставъ: Чомаковъ.

ОБЯВЛЕНИЕ № 6176.

Явявамъ, че отъ двукратното публикуване настоящето въ в. „Република“ ще почне и продължи 31 дни продажбата на слѣдующитѣ недвижими имоти, лежащи въ землището на г. Ямболъ:

Една втора часть отъ единъ дворъ въ махалата „Гози Якубъ“ на гр. Ямболъ, състоящъ отъ една къща съ двѣ стаи, отдѣлна стая и яхъръ, съ дворно мѣсто около 150 метра оцѣнена за 500 лева.

Имота принадлежи на Кръстю Стефановъ отъ гр. Ямболъ и ще се продаде за исплащане дълга му 450 лева къмъ Мария Марчева отъ г. Ямболъ по изпълнителния листъ № 581/92 год. Продажбата ще се извърши въ канцеларията ми по правилата на чл. 1004—1028 отъ Гражданското сѣдопроизводство.

г. Ямболъ, 19 Юлий 1899 г.

2—1 Сѣдеб. приставъ: Ч. Георгиевъ.

ОБЯВЛЕНИЕ № 6186

Подписанный извѣстывамъ на интересующие се лица, че отъ деньтъ на послѣдното двукратно обнародване настоящето ще почне и продължи 31 дни публичната проданъ на изложени-тъ по-долу двѣ длъжникови лозья, находящи се въ Каваклийското землище, а именно: Лозе въ мѣстността „Край-село“, отъ 2'4 дек., оцѣнено за 144 лева; и друго Лозе въ мѣстността „Каджикъ“ — 6'4 дек. — 384 лева.

Наддаването ще почне отъ оцѣната нагорѣ.

Горнитѣ имоти принадлежатъ на длъжника Иванъ Яневъ Шануди отъ Каваклий, продаватъ се за удовлетворение искътъ на хазната отъ 208 л. 15 ст. по изпълнит. листъ № 455 отъ 7-й февруарий 1898 год. на Каваклийский Мировий Сѣдия.

Продажбата ще стане въ канцеларията ми въ Каваклий по правилата на чл. чл. 1004—1028 отъ Гражданското сѣдопроизводство.

Каваклий, 4 Юний 1899 год.

1—2 Сѣд. приставъ: С. Михайловъ

ОБЯВЛЕНИЕ № 2812.

Явявамъ, че отъ двукратното публикуване настоящето ще почне и продължи 31 дни отъ продажбата на слѣдующитѣ недвижими имоти, лежащи въ землището на Каваклий, а именно: Нива въ мѣстн. „Сигменъ-Чиро“ (Синапл. пѣтъ) — 42 декара, оцѣнена за 144 лева; Нива въ мѣстн. „Хлиманъ“, отъ 4.8 дек. 29 лева; Лозе въ мѣстн. „Бѣлг. Бахча“, отъ единъ дек. и 6 ара 96 лева; Лозе въ мѣстн. „Илю-пигадо“ отъ 1.6 дек. 96 лева.

Имота принадлежи на Ташо Аргировъ Качикуди отъ Каваклий и ще се продаде за исплащане дълга му 451 л. 86 ст. къмъ Държавната хазна по изпълнителния листъ № 463. Продажбата ще се извърши въ канцеларията ми по правилата на чл. 1004—1028 отъ Гражданското сѣдопроизводство.

г. Каваклий, 8 Мартъ 1899 г.

2—1 Сѣдеб. приставъ: С. Михайловъ.

ОБЯВЛЕНИЕ № 7870

Подписанный извѣстывамъ на интересующитѣ се лица, че отъ деньтъ на послѣдното двукратно обнародване въ „в. Република“ ще почне и продължи 31 день публичната проданъ на изложени-тъ по долу недвижими имоти, находящи се въ Явузъ-дерен. землище, а именно: Нива на „Кермедчинипата“, 8 дек., оцѣн. за 40 лева; Нива на „Бѣлата прѣстъ“ 10 декара 50 лева. Нива въ сѣщата мѣстность, 19 дек. 6 ара—98 лева; и Нива на „Широката поляна“—5 дек. 4 ара—27 лева.—Наддаването ще почне отъ оцѣната нагорѣ.

Имота принадлежи на Михалъ нидѣлковъ отъ Явузъ-дере, продаватъ се за удовлетворение искътъ на Държ. хазна отъ 268 лева и др. по изпълн. листъ № 2742/98 год. на Каваклийский Мир. Сѣдия.

Продажбата ще се извърши въ канцеларията ми по правилата на чл. чл. 1004—1028 отъ Гражданското сѣдопроизводство.

г. Каваклий, 28 Юний 1899 год.

1—2 Сѣд. приставъ: С. Михайловъ

ОБЯВЛЕНИЕ № 8405

Подписанный извѣстывамъ интересующитѣ се лица, че слѣдъ двукратното обнародване настоящето въ „в. Република“ ще почне и продължи 31 день публичната проданъ на изложени-тъ по-долу недвижими имоти, находящи се всички въ Кавакл. землище, а именно: Нива въ „Кокаланъ-гьоль“ отъ (24) двадесетъ и четри дек., оцѣнена за 144 лева; Лозе въ „Куртя-чешме“, 12 дек. — 72 л.; друго лозе въ „Кокаланъ-гьоль“ отъ 1'6 дек. оцѣнено за 96 лева.

Наддаването ще почне отъ оцѣната нагорѣ.

Имотитѣ принадлежатъ на Хр. Дим. Димбела отъ Каваклий, продаватъ се за удовлетворение искътъ на хазната, състоящъ се отъ 231'98 лева, по изпълн. листъ № 462/98 год. на Каваклийский Мир. Сѣдия.

Продажбата ще се извърши въ канцеларията ми въ Каваклий по правилата на чл. чл. 1024—1028 отъ Гражданското сѣдопроизводство.

гр. Каваклий, 7 Юний 1899 год.

1—2 Сѣд. приставъ: С. Михайловъ

ОБЯВЛЕНИЕ № 5898

Подписанный извѣстывамъ на интересующитѣ се лица, че отъ деньтъ на послѣдното двукратно обнародване настоящето ще почне и продължи 31 день, публичната проданъ на слѣдующитѣ недвиж. имоти, находящи се въ Каваклийското землище, а именно: Една нива въ мѣстността „Шима“, отъ 56 дек. оцѣнена за 336 лева; и едно лозе отъ 2'8 дек. въ мѣстността „Флоресъ“ оцѣнена за 168 лева. — Наддаването ще почне отъ оцѣната нагорѣ.

Имотитѣ принадлежатъ на длъжника Иванъ Николовъ Пардауди отъ Каваклий, продаватъ се за удовлетворение искътъ на Държ. хазна, състоящъ се отъ 166 лева 92 ст. по изпълнит. листъ № 2747 отъ 6 Юний 1898 год. на Кавакл. Мировий Сѣдия.

Продажбата на имотитѣ ще се произведе въ канцеларията ми въ Каваклий, по правилата на чл. чл. 1004—1028 отъ Гражданското сѣдопроизводство.

гр. Каваклий, 25 Май 1899 год.

1—2 Сѣд. приставъ: С. Михайловъ

ОБЯВЛЕНИЕ № 4570

Явявамъ, че отъ двукратното публикуване настоящето ще почне и продължи 31 дни отъ продажбата на слѣдующитѣ недвижими имоти, лежащи въ гр. Ямболъ:

Единъ дворъ находящъ се въ II отдѣлъ на г. Ямболъ съ граници: Иванъ Д. Дуловъ, Атанасъ Маджаровъ и пѣтъ оцѣненъ за 200 лева.

Имота принадлежи на Коста Д. Кара-Нидѣлковъ отъ г. Ямболъ и ще се продадѣ за исплащане дълга му 115 лева по изпълнителния листъ № 5744. Продажбата ще се извърши въ канцеларията ми по правилата на чл. чл. 1004—1028 отъ Гражданското сѣдопроизводство.